

και άμεσα τρόπο. Μέ τον συγκερασμό των προοπτικών τους, λοιπόν, στό κείμενο πού ακολουθεί εκτίθεται ή ουσία της προκλήσεως πού σήμερα όνομάζεται «Νέα Έποχή». Είναι σήμερα πιά επίκαιρο άπ' ό,τι ήταν πριν από 13 χρόνια.

Παρουσιάζουμε τό κείμενο αυτό ως έχει, μέ τίς “έλλειψεις”, τά “λάθη” αλλά και την ζωντάνια του προφορικού λόγου.

ΝΕΟΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΔΩΛΑ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»

«Τό 1987 πραγματοποιήθηκε στην Ίερά Μονή Σκαφιδιάς της Ίεράς Μητροπόλεως Ήλείας, τό δεύτερο Διεθνές Σεμινάριο Συλλόγων Πρωτοβουλίας Γονέων μέ γενικό θέμα: “Τό κύμα του άποκρυφισμού στην Εύρώπη σήμερα”. Ο F.W. Haack στην βασική του εισήγηση μέ θέμα: “Ο κόσμος της Έκκλησίας και ή νεοειδωλολατρεία” υπογράμμισε ότι κατά την χριστιανική αντίληψη ό κόσμος έχει δημιουργό· δημιουργήθηκε από τον Θεό.

“Όμως, ό Θεός δέν έδημιούργησε τον κόσμο έτσι, όπως έμεις τον γνωρίζουμε σήμερα: “Και είδεν ό Θεός τά πάντα, όσα έποίησε, και ιδού καλά λίαν” (Γεν. Α΄ 31).

Στόν άνθρωπο ό Θεός έδωσε ειδική άποστολή· νά διευθύνει και νά διαμορφώνει την δημιουργία: “και εύλόγησεν αυτούς ό Θεός λέγων αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γήν και

Τό κείμενο πού ακολουθεί δημοσιεύεται για πρώτη φορά, μέ την εύκαιρία της συμπληρώσεως, ήδη, τεσσάρων ετών από την κοίμηση του μακαριστού π. Αντωνίου Άλεβιζοπούλου, ιδρυτού και έμπνευστου της προσπάθειας ένημερώσεως μέσω του «ΔΙΑΛΟΓΟΥ».

Πρόκειται για άνέκδοτες και λεπτομερείς σημειώσεις πού έγραψε ό π. Αντώνιος κατά την διάρκεια του Διεθνούς Σεμιναρίου Συλλόγων Πρωτοβουλιών Γονέων (Σκαφιδιά Ήλείας, 1987) παίρνοντας ως βάση την όμιλία του F.W. Haack.

Ο π. Αντώνιος Άλεβιζόπουλος και ό F. W. Haack υπήρξαν, μπορούμε νά πούμε, οι κορυφαίοι μελετητές του φαινομένου των νεοφανών αίρέσεων στόν Εύρωπαϊκό χώρο. Τό διεισδυτικό βλέμμα τους πήγαινε τόσο πολύ βαθιά, ώστε μπορούσαν νά διατυπώνουν πολύ σοβαρά πράγματα μέ έναν έξαιρετικά άπλό

κατακυριεύσατε αυτής”. “και έλαβεν Κύριος ό Θεός τον άνθρωπον όν έπλασε και έθετο αυτόν εν τώ Παραδείσω της τρυφής, εργάζεσθαι και φυλάσσειν”. “Και έπλασε ό Θεός έτι εκ της γής πάντα τά θηρία του άγρου και πάντα τά πετεινά του ουρανού και ήγαγεν αυτά προς τον Άδάμ, ιδείν τί καλέσει αυτά” (Γέν. α΄ 28. β΄ 15.19).

Τό έργο αυτό, τό νά διεθύνει και νά διαμορφώνει τή δημιουργία, τό κάνει ό άνθρωπος από την άρχή. Και αυτό, άνεξάρτητα από τό άν γνωρίζει ότι ό Θεός του τό ανέθεσε ή όχι. Ο άνθρωπος διαμορφώνει αυτόν τον κόσμο.

Αν παρατηρήσουμε σήμερα τον κόσμο, δέν θά μείνουμε εύχαριστημένοι από την κατάσταση του. Σέ παγκόσμια κλίμακα παρατηρούμε ένα φαινόμενο πού μάς προξενεί φόβο, λόγω χάρη ό θάνατος της φύσεως, κάτω από την επίδραση του ανθρώπου. “Όλοι γνωρίζουμε ότι ό άνθρω-

πος έχει δυνατότητες να κάνει υπέροχα πράγματα. Και αυτές τις δυνατότητες, του τις έδωσε ο Θεός. Όμως τά έργα του ανθρώπου μπορεί να είναι και καταστρεπτικά.

Όπως υπογράμμισε ο F.W. Haack, ποιός θα μπορούσε να σκεφθεί πριν από 100 χρόνια πώς ο άνθρωπος θα ήταν δυνατόν να δηλητηριάσει τη θάλασσα, ώστε να μην μπορεί να κάνει μπάνιο;

Τό συμπέρασμα λοιπόν είναι ότι ο άνθρωπος όντας κυρίαρχος στή φύση, “κατακυριεύει” τή γή και “άρχει”. Όμως κυριαρχεί στή φύση για τό καλό ή για τό κακό; Αυτό εξαρτάται από τήν μεταχείριση πού κάνει στή δημιουργία του Θεού. Διαμορφώνει τόν κόσμο σύμφωνα μέ τήν εικόνα πού έχει για τόν κόσμο.

Άς πάρουμε ένα παράδειγμα: “Αν ένα μοναστήρι αποτελεί προσδιοριστικό σημείο για τήν όραση, αν ένας ναός αποτελεί τό επίκεντρο ενός τόπου ή ενός χωριού και ή εικόνα του εντάσσεται άρμονικά στό όλο τοπίο, αυτό σημαίνει πώς στήν όλη οικόδομή εκφράζεται ή πίστη του ανθρώπου. Αυτό γίνεται φανερό στήν εικόνα ενός χωριού, ιδιαίτερα στά παλαιότερα χρόνια.

Αυτή ή εικόνα έπιδρα εϋεργετικά στή ψυχή του ανθρώπου, ενώ ή εικόνα τής μοντέρνας πόλεως άσκει έντελώς διαφορετική επίδραση πάνω στον άνθρωπο. Σήμερα, ό έσωτερικός πυρήνας και ό περίγυρος μιάς μοντέρνας πόλεως, λόγω χάρη τής Αθήνας, όπως διαμορφώθηκε τά τελευταία χρόνια, δέν μās είναι καθόλου ευχάριστος. Σχημα-

τίζουμε τήν πεποίθηση ότι δέν μπορεί κανείς να ζήσει εδώ. Η εικόνα αυτή, εικόνα τής μοντέρνας πόλης, έκλαμβάνει τό “άρχειν” και “κατακυριεύειν” έγωκεντρικά. Σ’αυτήν τήν περίπτωση, ό άνθρωπος βλέπει τόν κόσμο χρησιμοθηρικά και μέ βάση αυτήν τήν εικόνα πού δημιουργεί για τόν κόσμο τόν διαμορφώνει κατά τήν έκφραση του F.W. Haack: **διαμορφώνουμε τόν κόσμο σύμφωνα μέ αυτό πού πιστεύουμε.** Νέοι άνθρωποι από άλλες χώρες, πρόσθεσε ό Haack, λένε πώς πηγαίνουν ευχαρίστως στήν Ελλάδα, όπου ακόμη ό κόσμος βρίσκεται σέ τάξη, όπου οι άνθρωποι συμπεριφέρονται άναμεταξύ τους ανθρώπινα.

Άλλά άς μή γελιομαστε: Δέν υπάρχει κανένας νόμος, ώστε ό κόσμον στον όποιον βρισκόμαστε να διατηρηθεί καλός. Υπάρχουν κριτικοί στήν εποχή μας πού υποστηρίζουν ότι ό μελλοντικός κόσμος θα προσβληθεί από μία δηλητηρίαση. Βλέπουμε σήμερα πώς όλα οδηγούνται στήν καταστροφή. Αυτό μπορεί να οδηγήσει σέ διάφορες θέσεις. Μία από αυτές είναι: άς πάρουμε σήμερα ό,τι μπορούμε να πάρουμε, και τί θα γίνει αύριο, αυτό μās είναι άδιάφορο.

Πολλές αιρέσεις και παραθρησκευτικές ομάδες συμπεριφέρονται έτσι και στηρίζονται στήν άπαισιόδοξη ιδεολογία τους. Όμως οι χριστιανοί δέν διακατέχονται από μία τέτοια άπαισιοδοξία.

Κατ’ αρχήν, πιστεύουμε πώς ό Θεός έδωσε στον άνθρωπο τήν άποστολή να διαμορφώσει τόν κόσμο. Έμεις οι χριστιανοί καλούμεθα να διαμορφώσουμε τις μεταξύ μας σχέσεις. Σ’αυτό τό θέμα ή άποστολή μας είναι δεδομένη.

Η διπλή έντολή τής αγάπης

Στό σεμινάριο στό όποιο αναφερθήκαμε, ό Δυτικός πολιτισμός προσδιορίστηκε σαν “πολιτισμός των δέκα έντολών”. Όμως για μās οι δέκα έντολές δέν έχουν τήν ίδια σημασία όπως στό Ίσραήλ. Ο Χριστός άσκησε κριτική στους πιστούς του νόμου, στους φαρισαίους.

Ο πολιτισμός των δέκα έντολών έχει για μās ένα πρόλογο πού είναι ή διπλή έντολή αγάπης.

Ο Χριστός ρωτήθηκε, ποιά είναι ή άνωτέρα έντολή, και άπάντησε: “Διδάσκαλε, ποιά έντολή έν τῷ Νόμω; Ο δέ Ίησοϋς έφη αυτῶ: αγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου έν όλη τῇ καρδιά σου και

ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δέ ὁμοία αὐτῇ· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. Ἐν ταύταις ταῖς δυοῖν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται” (Ματθ. κβ’ 36-40). Ἔχουμε λοιπὸν ἐδῶ ἓνα παγκόσμιο πολιτισμὸ πού θεμελιώνεται στὴν ἀγάπη.

Ἄν ἀναλογισθεῖ κανεῖς τὴ βοήθεια πού προσφέρεται σήμερα στὸν κόσμον, εἶναι πράγματι κάτι τό φανταστικό. Λόγου χάρι στα πλαίσια τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν. Ἄν ὅμως δεῖ τά ἀποτελέσματα, θά πρέπει νά ποῦμε πῶς δέν εἶναι αὐτό πού ἤθελε ὁ Χριστός, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν πρωταρχικὴ ἐντολή, τὴν ἀγάπη.

Ἐκεῖνο πού παρατηροῦμε εἶναι ὅτι σ’αὐτὴν τὴν προσφορά, οἱ δύο ἐντολές διαχωρίζονται. Ἀπομονώνεται ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ἡ κάθετη διάσταση τῆς ἀγάπης διαγράφεται ἐντελῶς. Δίδεται ἡ ἐντύπωση πῶς τό ἐνδιαφέρον ἐπικεντρώνεται στὸν ἄνθρωπο χάριν τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν ὅμως αὐτὴ ἡ προσφορά θεμελιώνεται σὲ μία εἰκόνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἀνθρώπινη, τότε ἡ ὅλη ἀξία τῆς προσφορᾶς ἀκυρώνεται.

Ἐδῶ ξαναγυρίζουμε στὴ βασικὴ θέση: ὅλα ἀποφασίζονται καὶ ἐνεργοῦνται ἀνάλογα μὲ τὴν εἰκόνα πού ἔχει κανεῖς γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Μὲ βάση αὐτὴ τὴν εἰκόνα, ὁ ἄνθρωπος διαμορφώνει τὸν κόσμον καὶ προσδιορίζει τίς σχέσεις του μὲ τὸν συνάνθρωπο.

Ἡ εἰκόνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού προβάλλεται στὴν Καινὴ Διαθήκη μᾶς καθιστᾶ ἀδελφούς. Ὅμως, ὁ ἀδελφικός αὐτός δεσμός θεμελιώνεται στὴν αὐθεντία τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ:

“Πρὸ δὲ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν· ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν. πάντες γάρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. οὐκ ἐνὶ δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θῆλῳ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ καὶ κατ’ἐπαγγελίαν κληρονόμοι”. (Γαλ. Γ’ 23-29).

Διαφορετικὴ εἶναι ἡ μοντέρνα εἰκόνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἐπιδιώκεται νά ἀποκτήσει ὁ ἄνθρωπος ἴσα δικαιώματα. Ὅμως ἡ θεμελίωση τῆς ἰσότητος αὐτῆς εἶναι διαφορετικὴ. Μὲ βάση αὐτὴ τὴ μοντέρνα εἰκόνα, ὁ ἄνθρωπος δέν ἐντάσσεται κάτω ἀπὸ τὴν αὐθεντία τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ εἶχε σάν συνέπεια νά πραγματοποιηθοῦν στό διάβα τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, γιὰ χάρι τῆς ἰσότητος, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφότητας, πολλές δικτατορίες καὶ νά ἐπιβληθοῦν ὀλοκληρωτικὰ προγράμματα, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν καταπίεση τῶν ἀνθρώπων.

Φυσικά, δέν μπορούμε νά ζοῦμε στὰ τυφλά καὶ νά ἀγαποῦμε τυφλά τὸν ἄνθρωπο. Καὶ αὐτό, δέν σημαίνει πῶς οἱ χριστιανοὶ δέν κάνουν λάθη. Ὅμως μπορούν τά λάθη τους νά τά ἐναποθέσουν στὸν Θεό καὶ νά ζητήσουν συγχώρεση. Μποροῦν νά προσπαθήσουν νά ἀναλάβουν τίς εὐθύνες τους, τίς ὁποῖες τοὺς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός. Ἰδιαίτερα σήμερα δεχόμεστε μιά παγκόσμια πρόκληση, νά κρατήσουμε τά δικά μας θεμέλια τῆς ἀνθρωπιᾶς, ἀπέναντι σὲ μιά νέα ἰδεολογικὴ ἀπειλή. Πρόκειται γιὰ τό κῆμα τῆς **νεοειδωλολατρίας**.

Ἡ ἀρχαία εἰδωλολατρεία

Ἄναφερόμενος σ’αὐτό τό θέμα, ὁ F.W. Haack στὴν εἰσήγησή του στὴ Μονὴ Σκαφιδιάς ὑπογράμμισε:

“Όταν ήμουν νέος, μελετούσα πολλά βιβλία. Ήταν γραμμένα από ανθρώπους πού έκαναν παγκόσμια ταξίδια και έδιηγοῦντο γιά περιοχές όπου οί άνθρωποι ζοῦσαν ακόμη σάν φυσικοί λαοί και συχνά κατηγοροῦσαν δριμύτατα τούς χριστιανούς Ίεραποστόλους ὅτι κατέστρεψαν ἕνα θαυμάσιο φυσικό κόσμο, ὅτι κατέστρεψαν τή θρησκεία τῶν φυσικῶν λαῶν και τούς ἔφεραν ἀλκοόλ και καταστροφές.

Ὁ παπούς μου ήταν πάστορας. Τόν ρώτησα ἄν τά πράγματα εἶχαν ἔτσι. Τότε μοῦ εἶπε· δέν μπορῶ τώρα νά σοῦ τά ἐξηγήσω ὅλα, μερικά οὔτε και ἐγώ τά γνωρίζω. Ἀλλά, πρόσθεσε, μή πιστεύεις ὅλα ὅσα γράφοντα, γιατί αὐτά πού διαβάξεις εἶναι οί ιδέες τῶν ἀνθρώπων πού ἔγραψαν αὐτά τά βιβλία, δέν εἶναι ἡ πραγματικότητα.

Ἀργότερα κατάλαβα πώς εἶχε δίκιο. Γιατί πράγματι αὐτή ἡ θρησκεία τῶν φυσικῶν λαῶν ήταν συχνά πίστη φόβου και ἀπειλῆς.

Θά ήθελα νά ἀναφέρω ἕνα παράδειγμα: Πρίν ἀπό λίγα χρόνια ἔκανα μιά ἔρευνα γύρω ἀπό τήν γερμανική εἰδωλολατρεία. Καί ἐπιτρέψτε μου νά σημειώσω, πώς ἀπό αὐτή τή νεογερμανική εἰδωλολατρεία ἀναπτύχθηκε ἀργότερα αὐτό πού ὀνομάζουμε Τρίτο Ράιχ. Αὐτό ήταν τουλάχιστον μιά ἀπό τίς βασικές ρίζες του. Στήν περιγραφή

τῶν νεοειδωλολατρῶν συγγραφέων ὑπάρχουν διηγήσεις, ὅτι οί πρῶτοι ἱεραπόστολοι κατέστρεψαν τά ἱερά τῶν Γερμανῶν. Οἱ ἱεραπόστολοι, ὅπως ὁ Ἅγιος Βονιφάτιος, κατηγοροῦντο τρόπον τινά ὅτι βλασφημοῦσαν τά ἱερά ἄλλα και ὅτι κατέστρεψαν μιά θαυμάσια φύση.

Ἀργότερα βρήκα μιά παλαιά ἐπιστημονική περιγραφή ἑνός τέτοιου ἱεροῦ ἄλλους. “Ἐνα ἱερό ἄλλος ήταν μέρος ἀπό ἕνα δάσος, ὅπου οἱ Γερμανοί κρεμοῦσαν τίς θυσίες τους. Τά δένδρα ήσαν γεμάτα αἷματα και βρωμοκοποῦσαν. Πάνω στά δένδρα κρεμόντουσαν κόκαλα και ἡ εἰκόνα δέν ήταν καθόλου ὠραία. Πιστεύω πώς οἱ ἱεραπόστολοι δέν κατέστρεψαν κάποια ὠραία φύση, ἀλλά κατέστρεψαν κάτι ἀποτροπιαστικό”.

Ἡ Νεοειδωλολατρεία

Ἡ σημερινή νεοειδωλολατρεία προβάλλει πολλές φορές τήν εἰκόνα ἑνός ὠραίου και εὐτυχημένου κόσμου, τόν παράδεισο μιᾶς νέας ἐποχῆς. Ὁ παράδεισος αὐτός, ἔννε, δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ, ἐπειδή δῆθεν ἡ Χριστιανική Ἐκκλησία ἐμποδίζει τόν ἐρχομό αὐτοῦ τοῦ νέου κόσμου. Εἶναι λοιπόν ἀνάγκη νά προσδιορίσουμε μερικά βασικά σημεία, πού χαρακτηρίζουν αὐτό τό κῆμα τῆς νεοειδωλολατρείας.

Ὁ F.W. Haack, στήν εἰσήγησή του ὑπογράμμισε τά ἀκόλουθα σημεία:

1) Βιοκεντρισμός («Viosmus»)

Σάν βιοκεντρισμό, ἡ «βιοσμός» ὅπως τόν ἔλεγε ὁ Χάακ, μποροῦμε νά χαρακτηρίσουμε τήν πίστη στή δύναμη τῆς ζωῆς “καθ’ἑαυτήν”. Ὁ ἄνθρωπος πιστεύει πώς ἡ δύναμη πού διαμορφώνει τά πά-

να βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο. Έτσι χρησιμοποιεί όλες τις δυνατές προσφορές, ώστε να αναπτύξει τη δυναμική που βρίσκεται μέσα του. Όπως ανέφερε ο F.W. Haack, στη Γερμανία δεν υπάρχει κανένα λαϊκό επιμορφωτικό κέντρο, που να μην προσφέρει σεμινάρια για “αυτοεύρεση” και “αυτοπραγμάτωση”. Ο άνθρωπος καθοδηγείται να αναζητήσει την πληρότητα που δηθεν υπάρχει μέσα του.

Ο γκουρού Ραζνίς λέγει: Μην σέ νοιάζει για τίποτε, μόνο για τον εαυτό σου. Στην ποιμαντική εργασία με τις άκραιες αιρέσεις ζει κανείς συγκλονιστικές περιπτώσεις: Γονείς, που δεν ενδιαφέρονται πλέον για τα παιδιά τους. Παιδιά, που δεν ενδιαφέρονται για τους γονείς. Κάποιος όπαδός του γκουρού Ραζνίς, που εγκατέλειψε την οργάνωση αυτή, υπογράμμισε πώς αυτό ήταν το ευαγγέλιο που τον έντυπωσίασε: “Μην νοιάζεσθε για τίποτε· απλώς να παρευρίσκεσθε· μην αναλαμβάνετε καμία ευθύνη, μη δεσμεύεσθε από κανένα. Πρόσθεσε πώς και η οικογένεια αποτελεί δέσμευση. Κάθε μητέρα τό γνωρίζει αυτό από τη φύση της”.

“Αν καθόμαστε εδώ και σκεπτόμαστε τά παιδιά μας, αυτό σημαίνει για μας θυσία. Όμως ο Ραζνίς λέει: “Μην νοιάζεσθε για τίποτε, δεν σ’αφορά. Ο καθένας υπάρχει για τον εαυτό του. Η δύναμη βρίσκεται μέσα του”. “Αν αυτός ο νόμος επικρατήσει, η ανθρωπότητα θά εκλείψει σέ λίγο.

Η γιόγκα

Μία πολύ χαρακτηριστική κίνηση αυτοπραγμάτωσης είναι η γιόγκα. Την κάνει κανείς για τον εαυτό του, για να αναπτύξει τό δυναμικό που, όπως λέγεται, βρίσκεται μέσα του. Σ’αυτή τη δύναμη συγκεντρώνει τη σκέψη του ο γιόγκι, όταν ασκείται στη γιόγκα.

Στην γκουνταλίνη γιόγκα σκέπτεται πώς αυτή η δύναμη είναι κουλουριασμένη σαν ένα φίδι στό τέλος της σπονδυλικής του στήλης. Με τις ασκήσεις θέλει να αναπτύξει αυτή τη δύναμη, να ξεδιπλώσει τό φίδι και να τό αφήσει να ύψωθεί διά μέσου της σπονδυλικής στήλης μέχρι τό κεφάλι του ανθρώπου. Όταν αυτή η δύναμη αναπτυχθεί μέχρι τό κεφάλι, τότε ο άνθρωπος

οδηγείται στη φύση του, λένε οι άνθρωποι της γιόγκα.

Οι απολαύσεις

Ένα άλλο μήνυμα του “διοισμού” είναι κατά τον F.W. Haack: “απόλαυσε τά πράγματα που υπάρχουν· τό ωραιότερο από όλα τά πράγματα”. Στις διαφημίσεις μ’αυτή, ο άνθρωπος δεν χρειάζεται να παραιτηθεί από τίποτε· πρέπει να τά απολαύσει όλα. Κατά την έκφραση του Haack, ο “διοισμός” δεν γνωρίζει την άσκηση, τη νηστεία, παρά μόνο μέ σκοπό την καλύτερευση της υγείας, ώστε ο άνθρωπος να μπορεί να απολαύσει πιό πολύ τη ζωή. “Πάρε ό,τι μπορείς από τη ζωή. Όμως για να τό πετύχεις πρέπει να προετοιμασθείς”. Σύμφωνα μέ αυτή την αντίληψη, που χαρακτηρίστηκε “διοισμός”, ο άνθρωπος δεν χρειάζεται να μείνει πίσω. Πρέπει να τά έχει όλα όσα τον κάνουν ωραιότερο και δυνατότερο.

Ο πόνος

Χαρακτηριστική ήταν η συζήτηση του Haack μέ τον μεσσία του Ύπερβατικού Διαλογισμού Μαχές Γιόγκι στό Μόναχο. Ρώτησε τον Μαχαρίσι σχετικά μέ τον πόνο. Ο πόνος, του είπε, είναι κάτι κακό;

– Βέβαια, απάντησε ο Μαχαρίσι, ο πόνος είναι κάτι κακό.

– Τότε, παρατήρησε ο Haack, τί πρέπει να κάνει κανείς μέ τον πόνο;

– Πρέπει να τον διώξει, απάντησε ο Μαχαρίσι.

Και ο Haack συνέχισε: Τί συμβαίνει μέ μία θρησκεία στην οποία ο πόνος έχει μεγάλη αξία;

– Αυτή η θρησκεία είναι πολύ κακή θρησκεία, απάντησε ο γκουρού.

– Μ’αυτή, όμως, κατέληξε ο Haack, πώς ο Ύπερβατικός Διαλογισμός είναι καλός και για χριστιανούς. Φαντασθείτε, ο Χριστός, αντί να δεχθεί τό Σταυρό, να άρχιζε να κάνει διαλογισμό. “Αν ο απόστολος Παύλος, αντί να δεχθεί την τλαιπωρία των ταξιδιών, να άρχιζε να κάνει διαλογισμό.

Ο πόνος είναι κάτι σημαντικό για την ανθρωπινή ζωή και θά μπορούσε να είναι ένα μήνυμα

του Θεού. Ο άνθρωπος που υποφέρει είναι πολίτης και στον άρρωστο, στον πονεμένο, συναντά κανείς τον Χριστό. Όλα αυτά αποτελούν βασικές χριστιανικές θέσεις, οι οποίες όμως απορρίπτονται από την ιδεολογία του “βιοσμού”.

Αυτό που τόνισε ο Χριστός, ότι τον συναντάμε στο πρόσωπο των ελαχίστων αδελφών και όχι στο πρόσωπο των ισχυρών, έχει μεγάλη σημασία.

Τό καλό και τό κακό

Σύμφωνα μ'αυτή την ιδεολογία δεν ξεχωρίζεται τό καλό από τό κακό. Ο “βιοσμός” ισχυρίζεται πως τά πράγματα είναι καλά έτσι όπως είναι όλα έχουν την καλή τους πλευρά. Βέβαια και οι χριστιανοί πιστεύουμε ότι ο Θεός μέσα από τό κακό θέλει να μās δείξει κάτι τό καλό, αλλά παρ'όλα αυτά η διάκριση ανάμεσα στο καλό και τό κακό είναι βασική για τον πολιτισμό μας.

Ο Κρίσνα εκδικητής

Η ιδεολογία που ονομάστηκε “βιοσμός”, δεν γνωρίζει έντολες, ούτε και ένοχές. Η συμβουλή είναι: αν κάτι συνέβη, ξεχασέ το, αδιάφορο τί είναι αυτό. Μία από τις πιο επικίνδυνες σύγχρονες “αίρέσεις” ή Σαηντόλοτζυ, λέει πως μέσα σου είναι σήμερα ή ζωή σύ δημιουργείς τό μέλλον σου. Μία άλλη σημαντική φράση, που ή οργάνωση αυτή ονομάζει “ήθική”, αναφέρει: “Μή λυπάσαι ποτέ γι'αυτό που έγινε χθές”.

Λοιπόν έχουμε εδώ μία οργάνωση που θέλει να λέγεται θρησκεία ή οποία δεν παραδέχεται καμία ένοχη και απορρίπτει την έννοια της άμαρτίας. Όμως πρέπει να σημειώσουμε πως ή οργάνωση αυτή δημιουργεί μία πιο άδέσμευτη μορφή αναφορικά με την έννοια της άμαρτίας, από την οποία μάλιστα δεν υπάρχει συγχώρηση.

Άπειλή για τον Ευρωπαϊκό Πολιτισμό

Τυχόν επικράτηση αυτού που ονομάσαμε “βιοσμό” στο χώρο της Ευρώπης, θά έσημαίνε αυτόματα διάλυση του πολιτισμού μας γενικότερα. Πράγματι, ολόκληρος ο πολιτισμός μας, που θά μπορούσε κατά τον F. Haack να ονομασθεί πολιτισμός της υπευθυνότητας, έμφορεϊται από τή χριστιανική πίστη.

Στήν αρχή της Άγίας Γραφής ο Θεός θέτει μία έρώτηση στον Κάϊν και οικοδομεί τον πολιτισμό αυτόν της υπευθυνότητας: “Κάϊν ποῦ έστιν Ἄβελ ο άδελφός σου;” (Γέν. δ' 8). Παρόμοια είναι και ή έρώτηση: “Αδάμ, ποῦ εἶ;” (Γεν. γ' 9) και καλούνται εδώ, τόσο ο Αδάμ, όσο και ο Κάϊν, να πάρουν θέση, να απαντήσουν.

Όλοκληρος ο πολιτισμός μας διαπνέεται από αυτό τό πνεῦμα: ο ένας έχει ευθύνη για τον άλλο: είναι μία διαβάθμιση υπευθυνότητας. Ο άνθρωπος ζει μέσα σ'έναν προστατευτικό νόμο. Όμως την τελευταία υπευθυνότητα γι'αυτό τό νόμο την έχει ο Θεός.

Ο πολιτισμός των γκουρού είναι έντελως διαφορετικός. Είναι χαρακτηριστική ή έμπειρία που ανέφερε ο Haack από ένα ταξίδι του στην Ινδία:

Βάδιζα, είπε, μ'έναν γκουρού στο Ριζικές των Ινδιών. Ήταν εκεί ένας ναός των Σίχ και προστά από αυτόν ήταν ένας ζητιάνος. Του πρόσφερα ένα νόμισμα. Δεν ήταν πολλά χρήματα, αλλά

γι'αυτόν ήταν αρκετά! 'Ο σύντροφός μου ένας έξυπνος άνθρωπος, μου χαμογέλασε και είπε: "Σείς οι χριστιανοί!"

–Ναί, του είπα, έτσι είναι!

Τότε ο γκουρού εξήγησε: Αυτό, ή φτώχεια του δηλαδή, είναι δικό του πρόβλημα. Και αρχίσαμε τότε μία συζήτηση για το κάρμα και τη μετενσάρκωση.

Η σκέψη είναι τελείως άπλη, παρατήρησε ο Haack: ο ίδιος ο ζητιάνος υπέφερε την τιμωρία αυτή γιατί σε προηγούμενη ζωή ήταν κακός άνθρωπος. "Αν του δώσω κάτι, μπορεί να μὴν τό αξίζει. Τό βασικό μήνυμα είναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι υπεύθυνος για τόν πλησίον του· κάθε τι εἶναι δικό του πρόβλημα και δέν ἀφορᾷ ἄλλον. "Αν ἐσύ περνᾷς καλά, μπορείς να εἶσαι χαρούμενος. Αυτό εἶναι τό μυστικό γιατί στην Ἰνδία, σ'ένα πολιτισμό ἀφάνταστου πλούτου, συναντᾷ κανείς μπροστά ἀπό τήν πόρτα τοῦ πλούτου τόση δυστυχία. Αυτό εἶναι χαρακτηριστικό γνώρισμα τοῦ φαινομένου πού ὀνομάσθηκε "βιοσμός". Δέν παρατηρεῖ τά προβλήματα· τά προσπερνᾷ.

'Ο πατέρας τοῦ Βούδδα, θά λέγαμε σήμερα ἕνας Δήμαρχος, ἀλλά πλούσιος ἄνθρωπος, δέν ἤθελε να δεῖ ὁ γυιός του τόν πόνο και τήν δυ-

στυχία γιατί πίστευε πῶς ἐμποδίζει τήν εὐεξία του. Ἔτσι, προσπάθησε να ἀντιμετωπίσει τό πρόβλημα μέ τό να ἀπαγορεύσει στους ἄσθενεῖς να παραμείνουν στην περιοχή του.

Συμπερασματικά, πρέπει να ὑπογραμμισθεῖ ὅτι ἕνας τέτοιος πολιτισμός γίνεται ἀνελέητος και ἀδίστακτος. Καί ὅσες οἰκογένειες ἔχουν κάποιο μέλος τους μέσα σέ τέτοιες ὁμάδες, τό ζοῦν αυτό τό ἀνελέητο και ἀδιάλλακτο πνεῦμα πού προσδιορίζει ἕνα τέτοιο πολιτισμό.

2) Νεοανθρωπισμός ("Ἀνθρωποῖσμός")

"Ἐνα δεύτερο χαρακτηριστικό σημεῖο τοῦ νεοειδωλολατρισμοῦ προσδιορίζεται κατά τόν F. Haack μέ τόν ὄρο "ἄνθρωποῖσμός".

'Ο ἄνθρωποῖσμός γίνεται τό μέτρο ὅλων τῶν πραγμάτων. Στην νεοειδωλολατρεία, ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει κανένα θεό σάν "ἀπέναντι" και αυτό εἶναι ἕνα καινούργιο στοιχεῖο.

Στήν παλαιά εἰδωλολατρεία πίστευε κανείς σέ θεούς πού βρίσκονταν ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο. Καί ὁ σημερινός Ἰνδουῖσμός ἐκλαμβάνει για θεούς ζωντανά ὄντα. "Ὅμως ὁ ἄνθρωποῖσμός δέν ἔχει θεούς, ἀκόμη και στην περίπτωση πού μιλάει γι'αυτούς. Δέν ὑπάρχουν θεοί ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο. Σάν "θεοί" λογίζονται πράγματα πού ἀφοροῦν τόν ἄνθρωπο· αυτό τίθεται στό ἐπίκεντρο.

'Ο ἄνθρωποῖσμός αυτός, ἀρχίζει στην πραγματικότητα ἀπό ἐκεῖνο πού ὀνομάζουμε ἄνθρωπισμό. Ἀλλά στόν κλασσικό ἄνθρωπισμό ὁ ἄνθρωπος ὑπελόγιζε μέ τόν παράγοντα πού ὀνομάζουμε Θεό, ἀκόμη και ἂν δέν τόν χρειαζόταν σέ τίποτε. 'Ο Θεός ἔπαιρνε τή θέση τοῦ μηχανικοῦ πού κάποτε ἔθεσε σέ κίνηση τόν κόσμο και

στή συνέχεια ησύχασε. Στό νεοανθρωπισμό ή όπως τόν χαρακτηρίσε ό Haack “άνθρωποϊσμό”, ό Θεός είναι άπλώς μία φράση, μία προβολή, μία εικόνα, πού πίσω της δέν υπάρχει τίποτα. Στόν νεοανθρωπισμό, σάν “θρησκευτικές άνώτερες άξιές” κυριαρχοῦν ὄροι σάν τήν ισχύ, τήν υγεία, τήν εὐτυχία.

Φυσικά, ό χριστιανός γνωρίζει νά μιλάει γιά ὅλα αυτά, γιά τήν υγεία, τήν εὐτυχία, τήν ὁμορφιά καί

είναι εὐγνώμων στό Θεό γι' αυτά Του τά δῶρα. Ἄλλά δέν θεωρεῖ τήν υγεία σάν τό άνώτερο αγαθό.

Πολλά είναι τά παραδείγματα πού γνωρίζει ό πιστός καί πού άποδεικνύουν ότι ὅλα αυτά δέν άποτελοῦν υπέρτατα αγαθά. Ὁ άπόστολος Παῦλος ἦταν άσθενής. Ἄν άκολουθοῦσε τό νεοανθρωπισμό ή άνθρωποϊσμό, ὅπως τόν άποκάλεσε ό Haack, θά εἶχε σάν ιδεῶδες του τό πῶς νά άποκτήσει σωματική υγεία. Κάθε τι δυσάρεστο είναι γιά τόν άνθρωπο κακό κατά τήν αντίληψη τοῦ νεοανθρωπισμοῦ. Γιά αυτόν, μιά μητέρα πού ύφίσταται θυσιές χάριν τῶν παιδιῶν της θά μπορούσε νά λογισθεῖ άνόητη.

“Πολιτισμός διακοπῶν”

Μία εκδήλωση τῆς αντίληψης τοῦ νεοανθρωπισμοῦ, είναι καί ό λεγόμενος πολιτισμός τῶν διακοπῶν. Μέ βάση αυτή τήν ιδεολογία, ό άνθρωπος δέν άποβλέπει σέ κανένα παράδεισο ἔξω από τόν παράδεισο τῶν διακοπῶν. Πραγματικά, ή λέξη παράδεισος, κατοποιοεῖται πολλές φορές.

Ἐδῶ τό ταξίδι ὀδηγεῖ σέ εμπειρίες καί ή ανθρώπινη ζωή λογίζεται ότι δέν ὀδηγεῖ πουθενά, εκτός από τά μέρη πού επισκεφθηκε κάποτε κανείς. Λοιπόν δέν υπάρχει κανένα ταξίδι στόν οὐράνιο παράδεισο γιατί άπλούστατα κάτι τέτοιο δέν υπάρχει γιά τόν νεοανθρωπισμό.

Σ' αυτό τό πολιτισμό ταξιδιῶν, άκόμη καί ή θρησκευτικότης διώνεται σάν εμπειρία. Ὅπως

άνέφερε ό Haack, σέ πολλά Ἰνδουϊστικά ἄσραμ δρῆκε χριστιανούς Εὐρωπαίους πού ύποστήριζαν: “αὐτό είναι μία εμπειρία”, καί έννοοῦσαν κάποια ἰνδουϊστική τελετή στήν ὁποία ἔλαβαν μέρος. Ἄλλά, ἄν τοῦς ρωτοῦσε κανείς κατά πόσο θά ἔλάμβαναν μέρος καί σέ μία βουδδιστική ή μωαμεθανική τελετή, άπαντοῦσαν: “ναί, καί ἐκεῖ ἦταν ὠραία” καί ἐκεῖ παραβρέθηκα μία φορά”.

Τά ταξείδια λοιπόν λογίζονται εμπειρίες, τίς ὁποῖες πρέπει κανείς νά άποκτήσει καί ὁποιος δέν τίς ἔχει, λογίζεται πολύ φτωχός, ἐπειδή σύμφωνα μ'αὐτή τήν αντίληψη ή ζωή δέν ἔχει νά τοῦ προσφέρει τίποτε άλλο.

Τό γῆρας

Ἐνα ἄλλο “άγαθό” τοῦ νεοανθρωπισμοῦ είναι ή νεότης. Ὁ χρόνος λογίζεται σάν ό μεγαλύτερος ἐχθρός τοῦ ανθρώπου, γιατί ὀδηγεῖ στήν άνυπαρξία, ἐπειδή ό θάνατος λογίζεται άνυπαρξία.

Ἐξ ἄλλου καί ἐδῶ ἐπισημαίνουμε ότι δέν υπάρχει ή διάκριση ανάμεσα στό καλό καί στό κακό, μιά καί δέν υπάρχει τό “μετά” πού θά ἔδιδε στό καλό ή στό κακό ἄλλες προεκτάσεις, εκτός από τή μορφή τῶν ὠραίου καί τοῦ ἄσχημου. Ἐτσι, ή νεότης ταυτίζεται ἐδῶ μέ τό ὀρθό, τό ὠραίο, τό καλό. Στά μαζικά μέσα ενημερώσεως εκφράζεται μέ κάθε τρόπο αυτή ή άποψη.

Αυτή ή αντίληψη είναι έχθρική προς τόν άνθρωπο, αφού τοποθετείται έχθρικά προς τὸ γῆρας. Ἔτσι ἀκοῦμε πολλές φορές νά λέγεται σέ γέροντες ἀνθρώπους πόσο νέοι φαίνονται καί ἐκεῖνοι κολακεύονται μ'αὐτό. Δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος τὸ μέτρο ὅλων τῶν πραγμάτων, ἀλλά ὁ ὑγιής, ὁ δυνατός, ὁ νέος!

Τὸ μήνυμα τοῦ νεοανθρωπισμοῦ εἶναι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος φταίει ἂν δέν τοῦ πᾶνε καλά τὰ πράγματα. Ὁ Μαχαρίσι Μαχές γιόγκι προσφέρει τὴ συνταγή του: Ἔνα ἰδιαίτερο εἶδος διαλογισμοῦ ἐναντίον τοῦ γῆρατος. Ἄν πιστεύει κανεὶς πὼς ὁ δρόμος του δέν ὀδηγεῖ πουθενά, τὸ γῆρας εἶναι πραγματικά κάτι φορικτό.

Στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας ὑπάρχει μία φράση πού ὑπογραμμίζεται καί στὴν Ἁγία Γραφή: Τιμᾶτε τὸ γῆρας. Ἡ φράση αὐτὴ σημαίνει πὼς τὸ γῆρας διαθέτει πείρα, σοφία, πρᾶγμα πού ἦταν πολὺ σημαντικό γιὰ τὴν ἐπιβίωση τοῦ ἀνθρώπου. Δέν πρόκειται γιὰ τὸ γῆρας πού παιδιαρίζει, γιατί κάποιος γέρος πού παιδιαρίζει δέν διαθέτει σοφία. Τὸ ἀντίβαρο στὴν ἐξασθένηση τῆς δυνάμεως τοῦ σώματος μέ τὴν ἡλικία, ἦταν ἡ ἐμπειρία, ἡ πείρα.

Αὐτὴ ἡ πείρα ἔχει χάσει τὴν ἀξία της σήμερα. Αὐτό μπορεῖ νά τὸ δεῖ κανεὶς σαφῶς μέ τὴν τεχνικὴ ἐξέλιξη. Σ'αὐτό τὸ σημεῖο ὁ Haack ἀνέφερε τὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

“Στὸ Μόναχο ὑπάρχουν αὐτόματα ἐκδοτήρια

εἰσιτηρίων. Μπροστά σ'ένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ αὐτόματα στεκόταν μιά ἡλικιωμένη κυρά καί προσπαθοῦσε νά βγάλει εἰσιτήριο. Ὅμως δέν ἤξερε καθόλου πὼς λειτουργεῖ. Καί τότε ἐρχεται ἓνα δεκάχρονο ἀγόρι, τῆς λέει κάτι, τῆς παίρνει τὸ νόμισμα, τσᾶκ τσᾶκ, παίρνει τὸ εἰσιτήριο, τῆς τὸ δίνει καί ἀπομακρύνεται. Ἐκεῖνη μένει βουβή καί ἀπορεῖ πόσο γρήγορα τῆς ἔλυσε τὸ πρόβλημα ὁ μικρός. Δέν δεῖλιασα νά τὴ ρωτήσω πὼς νοιώθει! Γι' αὐτό τὸ νεαρό ἀγόρι, τὸ γῆρας δέν σημαίνει πλέον ἐμπειρία καί σοφία, ἀλλὰ διανοητικὴ καθυστέρηση!”

“Ἡ πεθερά μου, πρόσθεσε ὁ Haack, προέρχεται ἀπὸ οἰκογένεια σιδεράδων. Γιὰ τὸν παπποῦ διηγοῦνται πὼς ὅταν πιά γέρασε, τὸ ἄλλογο ἔπαισε, χτύπησε καί βρισκόταν σέ ἀπελπιστικὴ κατάσταση τότε ἔτρεξαν νά ρωτήσουν τὸν παπποῦ τί πρέπει νά κάνουν. Πιστεύω, κατέληξε ὁ Haack, ὅτι αὐτό δίνει στὴ ζωὴ μιά βασικὴ σπουδαιότητα, ὅταν δηλαδή κανεὶς ρωτᾶται γιὰ κάποιο πρᾶγμα. Ὁ παπποῦς ἔζησε πολλὰ χρόνια, ἐνῶ ὁ γαμπρός του πέθανε νωρίς. Τὰ παιδιά του τὸν ἔκαναν νά ἐννοήσει πὼς ἐκεῖνα γνωρίζουν τὸν κόσμο καλύτερα, ἐνῶ ἐκεῖνος δέν μπορεῖ νά καταλάβει τὸν κόσμο. Δέν ὑπῆρχαν πιά ἄλλογα νά πεταλώσει κανεὶς. Καί εἶχαν βάλει σωλῆνες γιὰ νά ἐρχεται τὸ νερό στὸ σπίτι, ὅπου ὑπῆρχαν καί νεροχύτες”.

Ἔτσι, τὸ γῆρας δέν ἔχει πλέον καμία ἀξία γιὰ τὸν νεοανθρωπισμό· ἡ νεότης ταυτίζεται μέ τὸ ὀρθό, τὸ ὠραῖο, τὸ ἀγαθό.

Εἰδωλοποίηση τοῦ σώματος

Ὁ νεοανθρωπισμός προβάλλει ἰδιαίτερα τὴν εἰκόνα τοῦ σώματος, περισσότερο ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος θεοποιεῖ τὸν ἑαυτό του καί παρουσιάζεται ἀδίστακτος. Ἔχει ἓνα περίεργο ιδεῶδες ὠραιότητος: εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού δέν ὑπέφερε ποτέ, πού δέν ἔχει καμία σωματικὴ ἀνωμαλία: αὐτός λογίζεται ὠραῖος. Δέν ὑπάρχει ἐδῶ θέση γιὰ τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ νεοανθρωπισμοῦ παρουσιάζει μιά νοσηρὴ, ὑπερβολικὴ φροντίδα γιὰ τὸ σῶμα του. Ὁ καθένας γνωρίζει πὼς ὅταν ἐκτεθεῖ ὑπερβολικά στὸν ἥλιο καί μαυρίσει, κινδυνεύει

ει περισσότερο νά προσβληθῆι ἀπό καρκίνο τοῦ δέρματος. Καί ὅμως, ὁ ἄνθρωπος θέλει ὀπωσδήποτε νά μαυρίσει καί νά δείξει πῶς ἔχει στή διάθεσή του πολὺ χρόνο γιὰ διακοπές. Θά δηλώσει ἔτσι πῶς εἶναι ὑγιής καί γεμᾶτος ζωντάνια, πῶς μπορεῖ νά φροντίζει μόνο γιὰ τόν ἑαυτό του ἐπειδὴ ἡ εἰκόνα τοῦ σώματός του εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ του.

Νέες θεότητες

Τελικά, ὁ νεοαθρωπισμὸς κηρύττει πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι Θεός. Ὅχι πῶς δὲν ὑπάρχει διαφορὰ ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καί στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ Θεός. Ἔτσι, ὅπως καί στήν παλαιὰ εἰδωλολατρεία, ὑπάρχουν μικροὶ καί μεγάλοι θεοί!

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὀλοκληρωτικὰ “ἐντός” (“in”, στή μόδα)· αὐτοὶ εἶναι οἱ δυνατοὶ θεοί, οἱ ἄνθρωποι πού διαθέτουν δύναμη, π.χ. τὰ εἰδωλα τῶν νέων, αὐτοὶ πού ἔχουν πολλὰ χρήματα.

Στή Γερμανία, ἀνέφερε ὁ Haack, ζήσαμε κάτι τέτοιο: “Ἡ μαντόνα στή Γερμανία”, ἦταν οἱ μεγάλοι τίτλοι τῶν ἐφημεριδῶν. Αὐτὴ εἶναι σήμερα μιά ἀπὸ τίς πιὸ δυνατές θεότητες τοῦ νεοειδωλολατρισμοῦ. Καί ὅπως ὅλοι οἱ θεοί, ἀπαιτεῖ κι αὐτὴ θυσίες καί τέτοιες θυσίες τῆς προσφέρουν εὐχαρίστως οἱ πιστοὶ τῆς. Ἄν αὐτές οἱ θεότητες ζητήσουν ἀπὸ τοὺς νέους ἀνθρώπους νά αὐτοκτονήσουν, χιλιάδες θά τὸ κάνουν. Γιὰ πολλοὺς νέους ἀνθρώπους εἶναι πράγματι μεγά-

λη θυσία νά ἐξοικονομήσουν τὰ χρήματα γιὰ νά πάνε ἐκεῖ πού ἐμφανίζονται οἱ θεοὶ τους καί νά μπορέσουν νά ξεφωνίζουν σάν τρελλοί.

Εἶναι καταπληκτικὸ νά βλέπει κανεὶς εἰκόνες ἀπὸ αὐτές τίς θεότητες. Εἶναι σχεδὸν τὸ ἴδιο μὲ τίς παλαιές περιγραφές τῶν βακχικῶν ἐορτῶν. Ξεφεύγει πλέον κανεὶς ἐντελῶς. Τὸ λογικὸ δὲν παίξει κανένα ρόλο. Πέφτει κανεὶς σέ ἔκσταση καί ζεῖ μόνο γιὰ τὸ θεὸ του. “Θά μπορούσα νά ἀφήσω ἐδῶ τὴν τελευταία μου πνοή”, φώναζαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς 400.000 νέους πού ἔτρεξαν στὸ Ὀλυμπιακὸ Στάδιο στίς 31 Μαΐου 1989 νά παρακολουθήσουν τὴν ρόκ συναυλία τῶν Πίνκ Φλόιντ, παρουσία τῆς τότε Ὑπουργοῦ Πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ γκουρού

Ἄλλες θεότητες γιὰ πολλοὺς νέους εἶναι οἱ Ἴνδοι γκουρού πού ἔρχονται στή Δύση. Ἀκόμη καί στή χώρα μας σέ σπίτια τῆς λεγόμενης ὑψηλῆς κοινωνίας ὑπάρχει ἡ εἰκόνα τοῦ Ἴνδοῦ γκουρού Σάϊ Μπάμπα, πού οἱ ὄπαδοί του τὸν πιστεύουν σάν Χριστό.

Γι' αὐτόν τὸν γκουρού ὁ Haack ἀνέφερε στή Μονὴ Σκαφιδιάς:

“Ἐπισκέφθηκα μιά φορά αὐτόν τὸν γκουρού. Ἔχει μιά βασική θέση πολὺ κουτὴ. Γιατί φοβόσαστε λέει, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ; Ἰσχυρίζεται πῶς εἶναι ὁ Χριστὸς πού ἐπανῆλθε. Γιὰ τοὺς μωαμεθανοὺς εἶναι φυσικὰ ὁ Μούντι καί γιὰ τοὺς Βουδδιστές ὁ βούδας Μετρέγια. Ὁ Σάϊ Μπάμπα εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς γκουρού στήν Ἰνδία καί εἶναι γνωστὸ ὅτι σεξουαλικὰ..., ἀλλὰ στήν Ἰνδία θά μπορούσε νά καταστρέψει κάθε ἐχθρό. Τὴ θεότητά του τὴν ἀποδεικνύει μὲ ἀπατηλά θαύματα. Μιά φορά κάθε χρόνο κάνει μιά γιορτὴ καί κατασκευάζει ἀπὸ ἓνα μικρὸ βάζο ἓνα βουνὸ ἀπὸ ἀγία στάχτη. Ἡ στάχτη φαίνεται δέκα φορές περισσότερο ἀπὸ ἐκείνη πού θά χωροῦσε τὸ βάζο. Ἀκόμη, ἐμφανίζεται ὅτι παίρνει ἀπὸ τὸν ἀέρα ἓνα ἐλβετικὸ ρολοῖ· καί ἔτσι πληροφορεῖται κανεὶς ὅτι μπορεῖ νά κατασκευάσει Ἑλβετικὰ ρολόγια!

Ὅμως κάθε ταχυδακτυλουργὸς μπορεῖ νά κάνει κάτι καλύτερο. Ἀλλὰ οἱ ὄπαδοί τοῦ Σάϊ Μπάμπα στή Δύση αὐξάνουν ἀπὸ μέρα σέ μέρα. Αὐτοὶ οἱ δυτικοὶ ὄπαδοί πιστεύουν πῶς ὁ Χρι-

στός ἦλθε σίς Ἰνδίες καί ὀνομάζεται Σάϊ Μπάμπα τόν θεωροῦν πραγματικό θεό”.

Σχετικά μέ τήν “ιερή στάχτη” ὁ Haack ἐξήγησε: “Αὐτό μπορεῖ νά τό κάνει ὁ καθένας ἀπό μᾶς. Ξέρομε πῶς στήν Ἰνδία οἱ ἄνθρωποι τρῶνε πολύ ρύζι. Ὅμως προηγουμένως τό ἀποφλοιώνουν. Καί σέ κάθε ρυζόμυλο ὑπάρχει ὀλόκληρο βουνό ἀπό φλούδια ρυζιοῦ. Ἄν κάψουμε αὐτά τά φλούδια ἔχουμε πολύ λεπτή στάχτη. Ἄν τώρα γεμίσουμε ἕνα βάζο μ’αὐτή τή στάχτη, ρίξουμε ἕνα ποτήρι νερό, τό ἀνακατέψουμε καί τό ξεστάνουμε στή φωτιά, τό βάζο δέν θᾶχει πιά στάχτη. Ἡ στάχτη συμπυκνώθηκε καί κόλλησε στά τοιχώματα τοῦ βάζου. Ἄν ξαναγεμίσουμε τό βάζο μέ στάχτη, ρίξουμε πάλι νερό, μέ τον ἴδιο τρόπο κάνομε ἕνα δεύτερο στρώμα συμπυκνωμένης στάχτης. Αὐτή τή διαδικασία τήν ἐπαναλαμβάνουμε, ὥσπου νά καλυφθεῖ τό βάζο. Ἡ στάχτη εἶναι κολλημένη στά τοιχώματα τοῦ βάζου.

Ἄν τώρα ἀναποδογυρίσουμε τό βάζο, δέν βγαίνει τίποτε ἔξω. Εἶναι ἕνα τέλειο βάζο· κάτω φαρδύ καί πάνω στενό. Ἄν ὅμως τό γυρίσει κανεῖς καί τό ξύσει, τότε τά στρώματα τῆς στάχτης

ἀρχίζουν νά γίνονται ἀπαλώτερα καί νά πέφτουν. Ἡ στάχτη γίνεται ὅλο καί περισσότερη καί στό τέλος δλέπουμε ἕνα ὀλόκληρο βουνό. Ὁ Σάϊ Μπάμπα εἶναι ἕνας περιεργος θεός, ἀλλά οἱ ὀπαδοί του τόν πιστεύουν γιά πραγματικό θεό. Αὐτή εἶναι ἡ θέση τοῦ γκουροῦ: νά λογίζεται θεός.

Στήν εἰσήγησή του ὁ Haack ἀναφέρθηκε σέ μιᾶ θρησκευτική γιορτή στήν Ἰνδία, στήν ὁποία παραβρέθηκε. Οἱ γκουροῦ ὀδηγοῦνται στόν Γάγγη, πάνω σέ ἄρματα. Εἶναι σάν τά ἄρματα πάνω στά ὁποῖα μεταφέρονται τά εἰδῶλα τῶν θεῶν ἐσύροντο ἀπό ἄνθρώπους καί ὅταν προσπερνοῦσαν, οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχαν νά μαζέψουν τίς ἀκαθαρσίες πού ἄφηναν καί τίς ἔβαζαν στό στόμα τους ἐπειδή τίς θεωροῦσαν ἱερές!

Λοιπόν, στόν νεοανθρωπισμό, ἡ ἀνθρωποϊσμό κατά τήν ὀρολογία τοῦ Haack, ὑπάρχει ὀλόκληρη σειρά ἀπό θεούς, ἀλλά μερικοί ἄνθρωποι λογίζονται θεοί κατά ἰδιαίτερο τρόπο.

Γιατί αὐτοί οἱ περιεργοί θεοί ἔχουν τόση πέραση στή Δύση; Ἐπειδή στή Δύση ὑπάρχει αὐτό τό πνεῦμα τοῦ βιοκεντρισμοῦ καί τοῦ νεοανθρωπισμοῦ...».

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ – ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ...

Ἡ ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» μέ ἡμερομηνία 26 Ἰουνίου 1999 σέ ἄρθρο της στή στήλη ΠΟΛΙΤΙΚΗ μέ τόν χαρακτηριστικό τίτλο: «Ἡ Κυβέρνηση κλείνει τό μέτωπο μέ τήν Ἐκκλησία γιά τίς ταυτότητες» γράφει τά ἑξῆς:

“Τά μαζεῦει ἡ κυβέρνηση γιά τήν ἀναγραφή σίς ταυτότητες τοῦ Ἐνιαίου Κωδικοῦ Ἀριθμοῦ Μητρώου (ΕΚΑΜ) καί τοῦ 666. Μέ ἔγγραφό της πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο ἡ ὑπουργός Ἐσωτερικῶν, Δημοσίας Διοίκησης καί Ἀποκέντρωσης κα Βάσω Παπανδρέου μέ ἡμερομηνία 11 Μαΐου 1999 πού δημοσιεύεται στό ἐπίσημο δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» (τεῦχος Μαΐου 1999) διαβεβαιώνει ὅτι σίς νέες ταυτότητες «δέν καθιερώνεται κανένας ΕΚΑΜ καί δέν θά ὑπάρχει ὁ ἀριθμός 666, οὔτε

κανένα στοιχεῖο πού νά εἶναι ἀντίθετο πρὸς τήν χριστιανική θρησκεία καί τίς χριστιανικές παραδόσεις». Ἐπίσης σύμφωνα μέ το ἴδιο ἔγγραφο θά ἐξακολουθήσει νά ἀναγράφεται σίς ταυτότητες τό θρήσκευμα, τήν ἐξάλειψη τοῦ ὁποίου εἶχαν ζητήσει μεταξύ ἄλλων, οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ἀμερικής καί τό Βατικανό”.

Καί ὅπως σχολιάζει στό ἄρθρο της ἡ ἐφημερίδα, ἡ Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν μέ τήν ἐπιστολή της αὐτή διαβεβαιώνει τήν Ἱερά Σύνοδο ὅτι θά κάνει σεβαστές τίς προτάσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ἐδῶ τίθεται τό ἐρώτημα: Τί μεσολάβησε ἐν τῷ μεταξύ ἀπό τότε μέχρι σήμερα; Γιατί ἡ ἀνακοίνωση ἐκ μέρους τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς ἀπόφασης γιά τήν μή ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος σίς ταυτότητες; Γιατί τόση κυβερνητική ἐμμονή στό “δόγμα Σταθόπουλου-Δαφέρμου”;

Ἡ ἐφημερίδα ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ μέ ἡμερομηνία 21.5.2000 σέ ἄρθρο της στή στήλη *ΚΟΙΝΩΝΙΑ* δημοσίευσε τίς δηλώσεις τοῦ Διδάκτορος Συνταγματικοῦ Δικαίου κ. Γ. Κρίππα γιά τή μή ἀναγραφή τοῦ θρησκευάτος στίς νέες ταυτότητες

Τό Εὐρωπαϊκό Δίκαιο δέν λείει τίποτα γιά θρήσκευμα

Γ. ΚΡΙΠΠΑΣ: Οὔτε μία ἀράδα δέν ὑπάρχει στή νομοθεσία πού νά ἐπιβάλλει νά ἀπαλείψουμε τό θρήσκευμα ἀπό τίς ταυτότητες.

Τελικά, ἡ ἀπάλειψη τοῦ θρησκευάτος ἀποτελεῖ εὐρωπαϊκή ἐναρμόνιση ἢ ὄχι; Τά στοιχεῖα τοῦ διδάκτορα τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου Γεωργίου Κρίππα, ξεκαθαρίζουν καταλυτικά τήν ἐπιχειρούμενη σύγχυση.

«**ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ** ἡμέρες ἐγινε πολὺς λόγος γιά τήν ἀναγραφή τοῦ θρησκευάτος τῶν πολιτῶν στίς ταυτότητες καί στά λοιπά δημόσια ἐγγραφα καί ἀρχεῖα καί ἀφέθηκε νά ἐννοηθεῖ, ὅτι μόνον στήν Ἑλλάδα συμβαίνουν τά “τρομερά καί φοβερά” αὐτά πράγματα, κι ὄχι στήν πολιτισμένη Εὐρώπη», λέει. «Ὅποτε, ἐφόσον ἐπιθυμοῦμε νά γίνουμε Εὐρωπαῖοι πρέπει νά ἐγκαταλείψουμε τή νοστοροπία αὐτήν καί ὄχι μόνον νά ἀπαλείψουμε τό θρήσκευμα ἀπό τίς ταυτότητες ἀλλά καί νά προδοῦμε σέ πιό προωθημένες πράξεις, ὅπως χωρισμός κράτους-ἐκκλησίας κ.λ.π. μέ τή μόνιμη ἐπώδῳ, ὅτι κάτι τέτοιο μᾶς τό ἐπιβάλλει καί ἐπιτάσσει ἡ νομοθεσία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως.

Δέν εἶδαμε ὅμως κανέναν ἀπό τους ὁπαδούς τῆς “προοδευτικῆς” αὐτῆς ιδεολογίας πέραν τῆς μνείας τῆς μαγικῆς λέξεως “Εὐρώπη” νά μᾶς παραθέσει ἔστω καί μίαν διάταξη, ἔστω καί μίαν δικαστική ἀπόφαση, πού νά ἐπιβεβαιώνει τοῦ λόγου του τό ἀληθές καίτοι πολλοί ἀπό αὐτούς εἶναι καθηγητές Πανεπιστημίου καί ἔχουν ὑποχρέωση ὅ,τι ἰσχυρίζονται νά τό θεμελιώνουν ἐπισημονικά».

Ἐναθεώρηση ἀπόψεων

ΑΣ ΔΟΥΜΕ ὅμως τί προκύπτει ἀπό τά ἰσχύοντα στόν εὐρωπαϊκό χῶρο.

«Στήν ἰσχύουσα σήμερα Συνθήκη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως (γνωστή ὡς Συνθήκη Ἄμστερ-

νταμ) ἔχει προσαρτηθεῖ ἡ δήλωση Νο 11, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἐξῆς: Ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση σέβεται καί δέν προδικάζει τό σύμφωνα μέ τό ἐθνικό δίκαιο καθεστῶς τῶν ἐκκλησιῶν καί τῶν θρησκευτικῶν ἐνώσεων ἢ κοινοτήτων στά κράτη-μέλη. Ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση σέβεται μέ τόν ἴδιο τρόπο τό καθεστῶς τῶν φιλοσοφικῶν καί μή ὁμολογιακῶν ἐνώσεων. Ὅπως βλέπουμε λοιπόν **(καί δέν χρειάζεται νά εἶναι κανεῖς νομικός γιά νά τό καταλάβει)** καμία ὑποχρέωση γιά κανένα εὐρωπαϊκό κράτος δέν ὑπάρχει, ἡ ὁποία νά ἐπιβάλλει μεταβολή τῶν σχέσεων κράτους-ἐκκλησίας, μεταβολή τοῦ καθεστῶτος τῶν ἐκκλησιῶν ἢ μεταβολή οἰουδήποτε ἄλλου στοιχείου, θρησκευτικοῦ ἢ ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρος, ὡς ἔχει διαμορφωθεῖ βάσει τῆς ἐσωτερικῆς νομοθεσίας. Καί ἄρα τό Εὐρωπαϊκό Κοινοτικό Δίκαιο καμία δυνατότητα δέν ἔχει νά ρυθμίσει-οὔτε κἂν δευτερευόντως-τό καθεστῶς τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευάτος στίς ταυτότητες ἢ σέ ὅποιοδήποτε ἄλλο δημόσιο ἐγγραφο. Θά πρέπει κατόπιν τούτου οἱ “πιπιλίζοντες” τήν εὐρωπαϊκή καραμέλα συνεχῶς καί ἀδιακόπως νά ἀναθεωρήσουν τίς ἀπόψεις τους, ἐάν ἐνδιαφέρονται νά εἶναι ἐπισημονικά τεκμηριωμένες. Ἐπιπλέον, νά κληθοῦν νά ἀπαντήσουν στό καιριο ἐρώτημα: **Γιατί ἡ ἀνωτέρω σπουδαία καί κρίσιμη διάταξη δέν ἐμφανίζεται πουθενά; Γιατί ἀποκρύπτεται καί ἀποσιωπᾶται συστηματικῶς;**

Ἰσχυρίζονται περαιτέρω οἱ προαναφερόμενοι, ὅτι ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευάτος στίς ταυτότητες ἢ τά ἄλλα δημόσια ἐγγραφα παραδιάζει τό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν. Ὅπως ὅμως γνωρίζουν ἀκόμη καί οἱ πρωτοετείς φοιτητές τῆς νομικῆς, ἀλλά καί ὅπως ὀρίζει ρητῶς τό ἄρθρον 93 παρ. 4 τοῦ Συνταγ-

ματος, μόνον τὰ δικαστήρια εἶναι ἀρμόδια νά ἀποφαίνονται ἐάν μία διάταξη παραβιάζει τό Σύνταγμα καί φυσικά κάποιο ἀπό τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατοχυρούμενα ἀτομικά δικαιώματα.

Οἱ ἐθνικές ἀρχές

Τί ἀκριβῶς ἔχουν ἀποφανθεῖ ἐπί τοῦ προκειμένου τὰ εὐρωπαϊκά δικαιοδοτικά ὄργανα (Εὐρωπαϊκή Ἐπιτροπή καί Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων); Ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐπιτροπή Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων διά τῆς ἀπό 8.9.1993 ἀποφάσεώς της (ὑπόθεση 17187/80 BERNARD ET AUTRES κατά Λουξεμβούργου) δέχεται ὅτι “ὅποιος ἀρνεῖται νά δηλώσει τίς θρησκευτικές του πεποιθήσεις δέν δικαιούται νά ἰσχυρισθεῖ (ὅτι ὑπάρχει) παραβίαση ἀτομικοῦ του δικαιώματος” (GONZALES: LA CONVENTION EUROPEENNE DES DHOIS DE L' HOMME ET LA LIBERTE DES RELIGIONS, Παρίσι; 1997). Ἐπίσης ἡ Εὐρωπ. Ἐπιτροπή Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων διά τῆς ἀπό 4.12.1984 ἀποφάσεώς της (ὑπόθε-

ση 10616/83 JEAN ET BERTHA GOTTESMANN κατά Ἑλβετίας) δέχεται ὅτι οἱ ἐθνικές ἀρχές δικαιούνται νά ἀπαιτήσουν ἀπό ἕναν πολίτη νά δηλώσει τίς θρησκευτικές του πεποιθήσεις χωρίς αὐτό νά ἀποτελεῖ παραβίαση ἀτομικοῦ δικαιώματος (GONZALES). Διαψεύδονται ἐπομένως πανηγυρικά οἱ “προοδευτικοφρονες” ἀπό τή νομολογία τοῦ πλέον ἐγκύρου εὐρωπαϊκοῦ δικαιοδοτικοῦ ὄργανου, ἀρμοδίου ἐπί τῶν ἀτομικῶν δικαιομάτων. Τέλος, ὑπενθυμίζουμε τήν ἔκδοση σειρᾶς ἐγκυκλίων τῶν γερμανικῶν κρατιδίων διά τῶν ὁποίων ἐπισημαίνουν στίς ὑπηρεσίες τους, ὅτι πρέπει νά ἀναγράφουν στά ἀρχεῖα τους τό θρήσκευμα παντός Γερμανοῦ πού κατοικεῖ στήν περιοχή τους. Ἐπισημαίνουμε σωρεῖαν δικαστικῶν ἀποφάσεων τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, περί τοῦ ὅτι ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος εἰς τὰ δημόσια ἔγγραφα δέν παραβιάζει τή θρησκευτική ἐλευθερία. Μέ ἐπικεφαλῆς τή Γερμανία, ὅπου ὁ ἀριθμός τῶν δικ. ἀποφάσεων εἶναι ἀνεξάντλητος, κυριότερα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἀπό 15.12.1983 τοῦ γερμανικοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου (Συλλογή BVERFGGE 65, σελ. 1 ἐπ.), ἡ ὁποία δέχεται ὅτι ὁ πολίτης ὑποχρεοῦται νά δηλώνει τό θρήσκευμά του πρὸς τίς δημόσιες ἀρχές χωρίς αὐτό νά θεωρεῖται παραβίαση τοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας».

Καί ὁ κ. Κρίππας καταλήγει:

«Τά στοιχεῖα βέβαια εἶναι ἄπειρα καί δέν μποροῦν νά παρουσιαστοῦν ὅλα. Ὅστόσο, ὅσα ἀναφέραμε, ἀρκοῦν γιά νά δείξουν ὅτι οἱ ἐπιστημονικές ἀπόψεις χωρίς ἐπιστημονική θεμελίωση, καταρροῦν ἀφ' ἑαυτῶν»...

Ἡ Ἰταλία φορολογεῖ τὴν Σαηεντόλοτzu

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

**Ρώμη: Ἡ Σαηεντόλοτzu ὀφείλει νά καταβάλει φόρους.
(ἀπὸ τὴν ἔφημερίδα “Il Giornale” τῆς 2ας Μαρτίου 2000)**

Οἱ δικαστές τοῦ Ἀρείου Πάγου δηλώνουν: **“Πρόκειται γιὰ μία θρησκεία ἢ ὁποῖα ἀποσπᾶ χρήματα”** καὶ ἡ ἀντίδραση τῶν σαηεντολόγων: **“Οἱ δικαστές συγχέουν τὴν ἐκκλησία μέ τίς δραστηριότητες τῆς Ἐνωσης”**.

Γιὰ πρώτη φορά ἡ Ἰταλική Δικαιοσύνη ἀποφαίνεται ὀριστικά γιὰ τοὺς ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σαηεντόλοτzu χαρακτηρίζοντάς τιν ὡς θρησκεία ἢ ὁποῖα ἀποσπᾶ χρήματα καὶ καταδικάζοντας τίς τρεῖς ὑπεύθυνες τοῦ λογιστηρίου τοῦ κέντρου ἀποκατάστασης ἀπὸ τὰ ναρκωτικά Narconon.

Τό ἐν λόγω κέντρο συνδέεται μέ τὴν “ἐκκλησία” τῆς Σαηεντόλοτzu ἢ ὁποῖα ἰδρύθηκε τό 1954 ἀπὸ τόν Ἀμερικανό συγγραφέα ἐπιστημονικῆς φαντασίας L.R. Hubbard καὶ λειτουργεῖ στήν Ἰταλία ἀπὸ τό 1975. Ὅλες σχεδόν οἱ ἐναντίον τῆς ὀργάνωσης δικαστικές διαδικασίες οἱ ὁποῖες ἔχουνε μέχρι σήμερα πραγματοποιηθεῖ, κατέληξαν σέ ἀθώωση ἐλλείψει ἀποδεικτικῶν στοιχείων.

Τό Ἀνώτατο Δικαστήριο προβαίνει στήν ἀκόλουθη παρατήρηση: **«Ἀκόμη καὶ ἂν γινόταν δεκτός ὁ θρησκευτικός χαρακτήρας τόσο τῆς ἴδιας τῆς Σαηεντόλοτzu ὅσο καὶ τῶν ἐνσωματωμένων σ’αὐτήν θεραπευτικῶν κέντρων ὅπως εἶναι τὰ κέντρα Narconon, λαμβανομένης ὑπ’ὄψιν τῆς ἐιδικῆς ὀργάνωσης ἢ ὁποῖα τὰ χαρακτηρίζει καὶ τῶν ὑπ’αὐτῶν παρεχομένων ιδιαίτερα κερδοφόρων ὑπηρεσιῶν σέ σχέση μέ τίς δαπάνες λειτουργίας τους, θά πρέπει νά ἐπιβληθεῖ στά κέντρα αὐτά ἡ φορολογία ἐκείνη, ἢ ὁποῖα ἀναλογεῖ στά ἐμπορικά κέντρα, δηλαδή νά καταβάλουν Φ.Π.Α. ὅπως ἐπίσης καὶ τόν φόρο ἐπὶ τῶν κερδῶν.**

Πρόκειται γιὰ δραστηριότητα ἢ ὁποῖα ἀποφέρει χρήματα, ἔχει κέρδη καὶ ὡς ἐκ τούτου δέν ἀπαλλάσσεται φορολογικῶν ὑποχρεώσεων. Οἱ δικαστές συμπληρώνουν: **“Ἡ ἀπόδοση θρησκευτι-**

κοῦ χαρακτηρισμοῦ σέ μία Ἐνωση, λαμβανομένων ὑπ’ ὄψιν τῶν λαϊκῶν ἀρχῶν τοῦ Συντάγματος, πρέπει νά γίνεται μέ ἀντικειμενικά καὶ τυπικά κριτήρια, δίχως νά λαμβάνονται ὑπ’ὄψιν οἱ προσωπικές πεποιθήσεις ἢ οἱ ἡγεμονικές ιστορικές ἀντιλήψεις ὅπως εἶναι ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες προκύπτουν ἀπὸ θρησκείες τῆς Βίβλου (Ἰουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Ἰσλάμ). Ἐν τούτοις (συνεχίζουν οἱ δικαστές) ἡ ἀναγνώριση θρησκευτικοῦ χαρακτήρα στίς ὀργανώσεις δέν τίς ἀπαλλάσσει φορολογικῶν ὑποχρεώσεων. Ἰδίως ὅταν οἱ παρεχόμενες ἀπὸ τίς συγκεκριμένες ὀργανώσεις ὑπηρεσίες, ἂν καὶ σύμφωνες με τοὺς καταστατικούς σκοπούς, ὑπερβαίνουν τό κόστος τῆς παρεχομένης ὑπηρεσίας, δηλαδή κερδοσκοποῦν”.

Κατά συνέπεια, ὁ Ἀρειος Πάγος ἀπέκλεισε ἀπὸ φορολογική ἀπαλλαγὴ τίς ἐνώσεις ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες μέ θρησκευτικό ἢ πολιτιστικό προσωπεῖο ἀποκομίζουν, ἀναμφισβήτητα, κέρδη. Ὁ Ἀρειος Πάγος κοινοποίησε αὐτή του τὴν ἀπόφαση στοὺς ἀρμόδιους γιὰ τὴν πάταξη τῆς φοροδιαφυγῆς.

Στὴν προκειμένη περίπτωση οἱ τρεῖς γυναῖκες στελέχη τοῦ κέντρου Narconon τῆς περιοχῆς Amantea διέφευγαν τῆς καταβολῆς τῆς δεούσης φορολογίας παρά τό γεγονός ὅτι οἱ ὑπὸ ἀποκατάσταση ταξικομανεῖς εἶχαν καταβάλει ποσὰ τῆς τάξεως τῶν 14.000.000 λιρῶν (περίπου 50.000 γαλλικά φράγκα) ἤτοι 2.550.000 δρχ., ποσόν, τό ὁποῖο ἀντιστοιχοῦσε σέ μία “θεραπεία” διάρκειας 3 ἕως 4 μηνῶν καὶ ἢ ὁποῖα περιελάμβανε λιτή διατροφή, σάουνα, λήψη βιταμινῶν καὶ ἀνάγνωση κειμένων τοῦ Χάμπαρντ. Αὐτά, ἀνεξάρτητα, βέβαια, ἀπὸ τόν ψευδο-ἐπιστημονικό χαρακτήρα καὶ τὴν ἀναποτελεσματικότητα τῆς ἐν λόγω θεραπείας.

Σχετικά μέ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου, σέ ἀνακοίνωση τοῦ γραφείου τύπου τῆς Σαη-

ντόλοτς του Μιλάνου, αναφέρονται τά ἐξῆς, (προπαγανδιστικά): “Ἡ ἐκκλησία τῆς Σαηντόλοτς, ἀδίκως ἐμπλέκεται σέ μία δικαστική διαδικασία κατά τῆς Narcopon Albatros, θεραπευτικό κέντρο τό ὁποῖο ἀσχολεῖται μέ τήν ἀποκατάσταση τῶν ναρκομανῶν, Τό Δικαστήριο, δίχως νά ἔχει στήν κατοχή του φακέλους τῆς Σαηντόλοτς, κάτι τό ὁποῖο θά παρεῖχε στούς δικαστές τήν δυνατότητα νά προσεγγίσουν τίς δραστηριότητές της, θεώρησε ὅτι ὄφειλε νά καθορίσει ὡς θρησκευτική τήν κοινωνική δραστηριότητα τοῦ κέντρου Narcopon παρ’ὅτι ἡ Narcopon εἶναι διάφορη τῆς ἐκκλησίας τῆς Σαηντόλοτς. Ἐπί 20 χρόνια προσπαθήσαμε νά ποῦμε ὅτι εἴμαστε μιά θρησκευτική ὁμάδα καί σ’αὐτόν τόν τομέα τουλάχιστον, ἔχουμε κερδίσει. Ἀπό ἐδῶ καί στό ἐξῆς πρέπει νά ἀποδείξουμε ὅτι δέν ἔχουμε ξενοδοχειακές δραστηριότητες.

Εἶναι ἀνταπόδεικτο ὅτι ἡ Σαηντόλοτς ἐδῶ προσπαθεῖ νά καλύψει τά πράγματα καί τοῦτο, διότι οἱ δραστηριότητες τοῦ κέντρου Narcopon

εἶναι πολύ λιγώτερο προσοδοφόρες ἀπό ἐκεῖνες τῆς «ἐκκλησίας τῆς Σαηντολογίας», ἰδίως τῆς κεντρικῆς “ἐκκλησίας”, ὅπου οἱ τιμές ὀρισμένων “ὑπηρεσιῶν” ἀγγίζουν ἢ ξεπερνοῦν τό ποσόν τῶν 7.000 γαλλικῶν φράγκων τήν ὥρα (350.000 δρχ.). Ἐπί πλέον, θεωρεῖται ἄκρως ὑποκριτικό ἀπό ἐδῶ καί στό ἐξῆς νά δηλώνουν ὅτι τό κέντρο Narcopon ἔχει μὴ θρησκευτικό χαρακτήρα, τήν στιγμή κατά τήν ὁποία ὅλα τά προβληθέντα ἐκ μέρους τοῦ ἐπιχειρήματα στηρίζονταν στόν “θρησκευτικό” του χαρακτήρα.

Ἡ Σαηντόλοτς, ὅπως ἔχει κρίνει τό Ἀνώτατο Ὁμοσπονδιακό Ἐργατικό Δικαστήριο τῆς Γερμανίας (ἀπόφαση Μαρτίου 1995) δέν εἶναι θρησκεία. Ὁ Ἄρειος Πάγος τῆς Ἰταλίας κρίνοντας ὅτι ἡ ὑπο-οργάνωση τῆς Σαηντόλοτς, Νάρκονον, ἀσκεῖ κερδοσκοπική καί φορολογητέα δραστηριότητα, κατέφερε σοβαρό πλήγμα στήν ἐξάπλωση τῆς οργάνωσης αὐτῆς, ἀφοῦ ἔτσι ἀποκαλύφθηκε γιά μία ἀκόμη φορά ὅτι ἡ Σαηντόλοτς δέν εἶναι κοινωφελῆς οργάνωση. (Κ.Γ.)

Οἱ Ἄγγλοι στρέφονται πρός τήν Ὁρθόδοξία

Μέ τόν περίεργο τίτλο: «Νέος θρησκευτικός προσηλυτισμός», ἡ ἐφημερίδα “ΗΜΕΡΗΣΙΑ” στό φύλλο τῆς 4ης Μαΐου 2000, δημοσίευσε τά ἐξῆς:

“Τήν πλάτη στίς μοντέρνες μεθόδους, τίς ὁποῖες χρησιμοποιοῦν ἡ Ἀγγλικανική καί ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία γιά νά προσεγγίσουν τούς πιστούς, γυρίζουν οἱ Ἄγγλοι οἱ ὁποῖοι κατά χιλιάδες στρέφονται πρός τήν ὀρθόδοξη πίστη. Ἡ πόπ μουσική, οἱ συναυλίες καί οἱ πομπώδεις ἐκδηλώσεις δέν τούς συγκινοῦν καί προτιμοῦν τήν παραδοσιακή «τακτική» πού ἀκολουθεῖ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Σύμφωνα μέ στοιχεῖα πού ἔδωσε στήν δημοσιότητα ἡ Ἑλληνική Ὑπηρεσία τοῦ BBC, «σήμερα, ὅπου οἱ περισσότερες Ἐκκλησίες προσπαθοῦν νά προσεγγίσουν πιστούς μέ διάφορα τεχνάσματα, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία προσελκύει τούς νεοφώτιστους τόσο μέ τήν αὐστηρά παραδοσιακή τακτική πού ἐφαρμόζει στή λειτουργική της, ὅσο καί μέ τήν πνευματικότητά της πού ἀναδεικνύεται μέσα ἀπό αὐτή». Ἡ δυναμική πού παρουσιάζει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ξεκίνησε πρῖν ἀπό περίπου πενήντα χρόνια. «Στήν Ἀγγλία ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι δεύτερη κατά σειρά, ἐνῶ πρώτη εἶναι ἡ Πεντηκοστιανή. Ἀντίθετα, ἡ Ρωμαιοκαθολική καί ἡ Ἀγγλικανική παρουσιάζουν ὑφεση στό ποίμνιό τους. Οἱ Ἄγγλοι, ὅπως καί οἱ ὑπόλοιποι Ἑυρωπαῖοι, παρουσιάζουν μιά στροφή στήν παράδοση. Σ’αὐτό συντελοῦν καί οἱ ἐπισκέψεις πού πραγματοποιοῦν τά τελευταῖα χρόνια στά ὀρθόδοξα κράτη καί κυρίως στήν Ἑλλάδα. Ἀπό τή θρησκεία τους ἀναζητοῦν τήν ἀλήθεια...”, ἀναφέρει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Γρηγόριος.

**ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
«ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ / GOD AND RELIGION»
ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ**

Δημοσιεύουμε αυτούσιο τό εν λόγω υπόμνημα πού δημοσιεύθηκε στην έφημερίδα «Όρθόδοξος Τύπος» τής 7ης Άπριλίου του 2000 και στό περιοδικό «ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ» τ. Μαρτ.-Άπρλ. 2000:

«Ό προβληματισμός μας για τόν χαρακτήρα και τόν σκοπό έκδόσεως του περιοδικού «Θεός και Θρησκεία / God & Religion» ήταν σοβαρός, από τήν κυκλοφορία του τεύχους 0. Παρά τήν διαφημιζόμενη θετική ανταπόκρισι από έπισήμους έκκλησιαστικούς φορείς, είναι γνωστό ότι ήδη έχουν εκφρασθή από πολλούς πιστούς Όρθόδοξους Χριστιανούς αρνητικές κρίσεις. Η Διεύθυνσις Έκδόσεως διαμαρτυρήθηκε, ότι ή συντακτική ομάδα δέν είναι συγκρητιστάι και προέβη σέ δηλώσεις, όπως: «άνήκουμε σέ μιά συγκεκριμένη Όρθόδοξη θρησκευτική παράδοση, πού πιστεύουμε ότι πρεσβεύει τήν αλήθεια», επιδιώκουμε νά έμβαθύνουμε στόν πλούτο τής Άποκάλυψης του Τριαδικού Θεού» και «ό Πατέρας, ό Υιός και τό Άγιο Πνεύμα είναι ό μόνος ύπαρκτός Θεός, πού άπεργάζεται μέσα στους αιώνες τή σωτηρία των ανθρώπων» (τεύχ. 4, editorial).

Χωρίς νά θέλουμε νά άμφισβητήσουμε τά προσωπικά «πιστεύω» των ύπευθύνων του περιοδικού «Θεός και Θρησκεία» (στό έξής G&R) και των συνεργατών τους, πιστεύουμε ότι αυτό είναι συγκρητιστικό-πανθρησκειακό. Θεωρούμε ότι οι άνωτέρω δηλώσεις δέν είναι άρκετές νά έξουδετερώσουν τήν εικόνα, πού τό περιοδικό τελικώς προβάλλει. Και αυτό διότι μέ τήν όλη δομή και εμφάνισί του, άποδεικνύει ότι λησμονεί, άμφισβητεί ή και άρνεϊται τήν μοναδικότητα τής εν Χριστώ σωτηρίας και τήν μοναδικότητα τής εν Χριστώ άυθεντικής πνευματικής ζωής. Άρνεϊται, δηλαδή, ότι μόνο ή Όρθόδοξος Έκκλησία είναι ό χώρος όπου είναι δυνατή ή σωτηρία του κάθε ανθρώπου, και μόνο ή πνευματική ζωή, πού ή Όρθόδοξος Έκκλησία διδάσκει ως ευαγγελικό ήθος κά πολιτεία, είναι ή άυθεντική πνευματική ζωή. Ότι, έπομένως, όλες

οι άλλες χριστιανικές όμολογίες και όλες οι άλλες θρησκείες και πίστεις συνιστούν έκπτωσι, μερική ή όλική, από τήν Άλήθεια.

Έπικαλείται βέβαια τό G&R τήν ιδιότητά του, ότι είναι θρησκευολογικό και όχι κατηχητικό-ποιμαντικό περιοδικό τής Όρθοδόξου Έκκλησίας (τεύχ. 5, editorial). Όμως, τό περιοδικό αυτό δέν είναι διδακτικό έγχειρίδιο φοιτητών θρησκευολογίας, αλλά περιοδικό εύρυτάτης κυκλοφορίας μεταξύ των πιστών τής Όρθοδόξου Έκκλησίας.

Έπειδή άκριβώς ή ύλη του διαβάζεται από τά μέλη τής Έκκλησίας, δέν διασφαλίζεται τό ποιμνιο του Χριστού από τήν «δέβηλο κενοφωνία» (Β΄ Τιμ. 6΄, 16), πού προβάλλεται από τά κείμενα για τίς άλλες θρησκείες, έφ΄ όσον δέν αναπτύσσεται άυθεντικό και τό κήρυγμα τής αποστολικής πίστεως, τό όποιο όριοθετεί τήν Άλήθεια από τήν πλάνη.

Έπειδή έπίσης διαβάζεται και από τους έτεροδόξους και έτεροθρήσκους, δέν εκφράζει τήν αποστολική φύσι και ιδιότητα τής Έκκλησίας, έφ΄ όσον δέν προβάλλει τήν άυθεντική Όρθοδοξία, πού συνίσταται όχι μόνο στην προσωπική βίωσι του μυστηρίου τής εν Χριστώ σωτηρίας αλλά και στην ταυτόχρονη άπόρριψι των άλλων όδών «σωτηρίας» ως ψευδωνύμων.

Όταν λείπη αυτή ή διάστασις τής Όρθοδόξου θεολογίας, πώς μπορεί τό G&R νά ισχυρίζεται ότι επιδιώξις του είναι «ή οικουμενική προβολή του όρθοδόξου χριστιανικού μηνύματος»; Πώς μπορεί τό μήνυμα αυτό νά είναι «μαρτυρία όρθοδόξου πίστεως και παραδόσεως; Ποιά Όρθοδοξία εν τέλει προβάλλεται από τό G&R;

Η θρησκευολογική κατεύθυνσις του περιοδικού δέν είναι εκείνη, πού μπορεί νά εκφράσει

τήν φύσι και τήν αποστολή τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμο. Ἰδίως στόν σύγχρονο κόσμο, ὁ ὁποῖος κινδυνεύει νά χάσῃ τά τελευταῖα κριτήρια Ὁρθοδοξίας κάτω ἀπό τήν καταλυτική ὀρμή τῆς παγκοσμιοποίησης.

Εἶναι βέβαια γνωστή και καθοριστική ἡ αποστολική ρῆσις, ὅτι ἐκτός τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἡ σωτηρία· οὐδέν γάρ ὄνομα ἔστιν ἕτερον ὑπὸ τόν οὐρανόν τό δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. δ', 12), καθώς και ἡ προφητική διαβεβαίωσις, ὅτι «οἱ θεοί τῶν ἐθνῶν δαιμόνια» (Ψαλμ. 95, 5).

Ἐπάρχει στό G&R τό προφητικό και αποστολικό αὐτό πνεῦμα;

Διαβάζουμε: «μέσα ἀπό τό περιοδικό αὐτό ἔχει ἀρχίσει νά βρίσκει ἔκφραση μιά νέα σχολή σκέψης, θεώρησης και ἀντίληψης, ἡ ὁποία ἀπέχει ἀρκετά ἀπό τήν ἤδη ὑπάρχουσα, κατεστημένη πλέον και ξεπερασμένη ἄποψη, πού θέλει τήν πατερική παράδοση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας νά εἶναι κτῆμα τῶν ὀλίγων. Ἀντίθετα, ἡ παράδοση αὐτή ὀφείλει νά κοινοποιηθῇ, ὥστε νά γίνῃ κοινό κτῆμα τοῖς πᾶσι... Μέσα ἀπό ἕναν διαρκῆ διάλογο μέ τούς ἄλλους. Χωρίς βέβαια νά σημαίνει ὅτι εἶναι ποτέ δυνατόν ἕνας ἀληθινά συνειδητοποιημένος Ὁρθόδοξος, ἕνα πιστό μέλος τῆς Ἐκκλησίας, νά δεχθῇ νά παραθεωρήσει τίς ἀπόψεις του... Τό ἴδιο ἰσχύει φυσικά και γιά ὁποιοδήποτε πιστό ἄλλης θρησκείας, πού ἐπιθυμεῖ νά συνδιαλεχθῇ μέ τήν Ὁρθοδοξία... ἐκτός βέβαια και ἂν βρεῖ τόν ἀληθινό δρόμο γιά τή Μία, Ἀγία, Καθολική και Ἀποστολική Ἐκκλησία» (τεῦχ. 5, editorial).

Πῶς, ὅμως, θά βρεθῇ ὁ δρόμος πρός τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, ὅταν ὑπό τό πρόσχημα τῆς θρησκευολογικῆς προσεγγίσεως και ἀντικειμενικῆς δῆθεν θεωρήσεως, τά θρησκευτικά φαινόμενα παρουσιάζονται ἀπό τό G&R ὡς ἱεροφάνειες; Ἀντίθετα, εἶναι βέβαιο ὅτι και τά ἀστήρικτα μέλη τῆς Ἐκκλησίας μποροῦν μέ τέτοιες προϋποθέσεις νά διολισθήσουν σέ ἀλλότριες «πνευματικότητες» και θρησκείες. Ἡ τουλάχιστον νά μή τίς θεωροῦν ἀλλότριες. Καί αὐτό θεωροῦμε ὅτι συνιστᾷ συγκρητισμό.

Ἄλλ' ὅμως, ὁ συγκρητισμός στήν Παλαιά Διαθήκη καταδικάζεται ὡς ἀποστασία ἀπό τόν

ἀληθῆ Θεό, κάθε φορά πού ὁ ἰσραηλιτικός λαός λησμονεῖ τήν μοναδικότητα τῆς σωτηρίας του στόν Θεό τοῦ Μωϋσέως και τῶν Προφητῶν. Στήν ζωῆ τῆς Ἐκκλησίας ὁ συγκρητισμός καταδικάζεται ἀπό τούς Ἀποστόλους και τούς Πατέρες στά πρόσωπα τῶν πάσης φύσεως αἰρετικῶν πού κίβηλεύουν τό ἕνα και μοναδικό ἀποστολικό κήρυγμα, τήν ἄπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἀγίοις πίστιν (βλ. Ἰουδ. 3), ὅτι «Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα».

* * *

Θά ἰδοῦμε στήν συνέχεια, βάσει τῶν ἀνωτέρω, ἂν «ἀδασάνιστα, ἀνεύθυνα, προσβλητικά και χωρίς ἐπιχειρήματα» (τεῦχ. 5, editorial) ἀποδίδεται στό περιοδικό G&R ὁ χαρακτηρισμός συγκρητιστικό.

Α) Οἱ θρησκείες τοῦ κόσμου

Γιά τό G&R ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ἱεροφάνειες, ἐκδηλώσεις τοῦ Ἰεροῦ, ὁ μυστικός κόσμος τῆς γνώσης τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄποψις αὐτή ἀποτελεῖ τήν σπονδυλική στήλη τοῦ περιοδικοῦ. Διαβάζουμε: «Τούς καλωσορίζουμε, λοιπόν, ὅλους στόν μυστικό κόσμο τῆς γνώσης τοῦ Θεοῦ. Στόν κόσμο τῶν θρησκείων και στή γοητεία, πού ἀσκεῖ τό ἱερό» (τεῦχ. 4, editorial).

Τό σύνθημα πού προβάλλεται σέ κάθε τεῦχος, ὀλοσέλιδο, εἶναι τό ρῆμα: «Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ», γιά νά δηλώσει προφανῶς ὅτι ὁ Θεός λατρεύεται σέ κάθε θρησκεία.

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι οἱ συντάκται τοῦ G&R δέν κατανοοῦν ὅτι θεολογικῶς δέν εἶναι ταυτόσημες οἱ ἐκφράσεις «Ὁ Θεός εἶναι πανταχοῦ παρών» και «Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ», ὅπως προφανῶς ἤθελε νά δείξῃ ἡ σχετική ἀναφορά στό τεῦχ. 8, editorial.

Ἡ πρώτη ἔκφρασις, γνωστή και ἀπό τήν προσευχή «Βασιλεῦ οὐράνιε», σημαίνει ὅτι ὁ Θεός εἶναι παρών σέ κάθε τόπο διά τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν Του [«Αὐτός μέν γάρ διά πάντων ἀμιγῶς διήκει και πᾶσι μεταδίδωσι τῆς ἑαυτοῦ ἐνεργείας κατά τήν ἐκάστου ἐπιτηδειότητα και δεκτικῆν δύναμιν, φημί δέ τήν τε φυσικήν και προαιρετικήν καθαρότητα» (Ἁγίου Ἰωάννου Δα-

μασκηνοῦ, Ἐκδοσις Ἀκριβής..., Ε.Π.Ε., σ. 126).], παρότι ταυτοχρόνως, κατά τήν ὑπερούσιο φύσι Του, «ἐν τόπῳ οὐκ ἔστιν».

Μόνο ὁ πανθεϊσμός, ὅπως αὐτός τῶν ἰνδουϊστικῶν θρησκευμάτων, μπορεῖ νά δεχθῆ ὅτι ὁ Θεός εἶναι παντοῦ κατ' οὐσίαν. Ἐάν δέν πρέπει νά ἀποδώσουμε πανθεϊστικό νόημα στό σύνθημα «Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ», τότε ἡ μόνη ἐρμηνεία πού ἀπομένει εἶναι ἡ προαναφερθεῖσα: ὅτι κάθε θρησκεία εἶναι φανέρωσις τοῦ Θεοῦ ἢ ὅτι ὁ Θεός, πού λατρεύεται σέ κάθε θρησκεία εἶναι ὁ ἀληθινός.

Ἡ περιήγησις στίς Γραφές τῶν θρησκειῶν, ἡ ξενάγησις στά «ίερά» σύμβολα τῶν θρησκειῶν, ἡ πληροφόρησις γιά τίς ἀνατολικές τεχνικές Φάνγκ σουάι (Φέγγκ-σουί), Τάι τοί κ.λπ., γιά τήν κοσμολογική καί ἀνθρωπολογική σημασία τοῦ Πίν Γιάνγκ, γιά τήν ὑπερβατικότητα τῆς βουδιστικῆς θρησκευτικότητος, γιά τίς ἰνδουϊστικές ἀντιλήψεις περὶ λυτρώσεως (κάρμα, σασάρα), χωρίς τόν ἀντιρρητικό λόγο τῆς Ὁρθοδόξου θεολογίας γιά τήν ἀνεπάρκειά τους νά προσδώσουν στόν ἄνθρωπο τήν ὄντολογική του καταξίωσι (τήν ἐν Χριστῷ θέωσι), δέν εἶναι συγκρητιστικό πνεῦμα;

Καί πρὸς τί ἡ ρητή παράκλησις νά μὴ ἐκληφθῆ ὡς συγκρητισμός ἡ ταυτόχρονη παράθεσις ἀποσπασμάτων τῶν «ίερῶν» κειμένων τῶν θρησκειῶν γιά σημαντικά φιλοσοφικά καί θεολογικά ζητήματα; Στό σημεῖο αὐτό εἶναι χρήσιμο νά ὑπενθυμίσουμε τόν μακαριστό π. Σωφρόνιο Σαχάρωφ, ὁ ὁποῖος ἐγνώρισε τὰ ἀνατολικά θρησκευόμενα κατά τήν νεότητά του, καί ὁ ὁποῖος γιά τόν χρόνο, πού γιά τήν σπουδή τους ἐδαπάνησε καί γιά τήν θητεία του σ' αὐτά ἐθρήνησε βαθύτατα ὡσάν γιά τήν ἀδαμαία πτῶσι του.

Ἡ τραγική προέκτασις αὐτῆς τῆς ἀπόψεως στίς σελίδες τοῦ G&R εἶναι ὅτι καί ὁ σατανισμός εἶναι μία ἱεροφάνεια: «Μόνο μέσα ἀπὸ τήν ὀρθή γνώση μπορούμε νά ἐρμηνεύσουμε κάθε ἱεροφάνεια, ἀκόμα κι ὅταν ἡ τελευταία ἀκούει στό ὄνομα “Σατανισμός” (τευχ. 7, σελ. 61).

Μέ τήν ἀναφορά αὐτή δέν χρεώνουμε στό G&R ὅτι ἐγκρίνει τόν σατανισμό. Στό τευχος 7 σαφῶς τόν καταδικάζει. Ἀλλά θέλουμε νά δείξουμε ὅτι σέ κάθε θρησκευτικότητα ἀναγνωρίζει ἱεροφάνεια. Γι' αὐτό στό τευχος 2 δεσπόζει ὁ γενικός τίτλος τοῦ ἐξωφύλου: «Θρησκεία: θυσία

στό ἱερό τῶν θεῶν», στήν σελ. 136 ὁ πηχυαῖος τίτλος «Θρησκεία, στόν ἀστερισμό τοῦ Ἰεροῦ» καί στήν σελ. 127 τοῦ τευχ. 7, ὁ τίτλος «Ματιές στό Ἰερό».

Τό σημαῖνον ἐν προκειμένῳ δέν εἶναι ὅτι οἱ πιστοί κάθε μιᾶς θρησκείας ἀναγνωρίζουν ἱερότητα στήν πίστι τους, ἀλλά ὅτι οἱ συντάκτες τοῦ G&R τήν προτείνουν ὡς τέτοια καί ἐπιδιώκουν νά καταστήσουν τούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ τους κοινωνούς αὐτῆς τῆς «Ἰερῆς γνώσης».

Συμπεραίνει, λοιπόν, κανείς: Ἐάν τό G&R πιστεύη ὅτι ὑπάρχει ἱερότητα στήν λατρεία τῶν ψευδωνύμων θεῶν, ἀρνεῖται τήν μοναδικότητα τῆς ἀγίας μας Ὁρθοδόξου πίστεως καί τήν βεβαιότητα ὅτι ὅλες οἱ ἄλλες πίστεις εἶναι «βέβηλος κενοφωνία», ψευδῶνυμος γνώσις» (Α' Τιμ. στ', 20) καί «κενή ἀπάτη» (Κολ. β', 8).

Τό G&R καλλιεργεῖ τήν θρησκευτική γνώσι ὡσάν νά πρόκειται γιά λυτρωτική λειτουργία. Διαφορετικά δέν θά ἔδινε τήν προτεραιότητα στήν γνώσι, ἀφήνοντας στό περιθώριο τήν Ὁρθόδοξο γνωσιολογική μέθοδο, πού συνίσταται στήν κάθαρσι τοῦ παθητικοῦ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὰ πάθη καί τοῦ νοῦ ἀπὸ τήν ἄγνοια καί τήν πλάνη.

Β) Ὁ διαθρησκειακός οἰκουμενισμός, ἕνας προωθημένος συγκρητισμός

Στήν προοπτική τῆς προγοῦμενης ἐνότητος εἶναι αὐτονόητη ἡ προβολή τοῦ διαθρησκειακοῦ διαλόγου, ὅπως αὐτός γίνεται σήμερα μέ κεντρική ἰδέα ὅτι ὁ μονοθεϊσμός τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Ἰσλάμ εἶναι ἡ κοινὴ κληρονομία τῶν τριῶν αὐτῶν θρησκειῶν καί μπορεῖ νά ἀποτελέσῃ τήν βάση τῶν προσεγγίσεων.

Προβάλλει τό G&R τόν διαθρησκειακό αὐτό διάλογο, ἀλλά πουθενά στίς σελίδες του δέν ὑπάρχει διατυπωμένη ἡ Ὁρθόδοξος εὐαγγελική καί ἀγιοπατερική θέσις, ὅτι ὁ μονοπρόσωπος ἐνοθεϊσμός τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Ἰσλάμ δέν εἶναι ταυτόσημος μέ τήν πίστι τοῦ Χριστιανισμοῦ σέ ἕνα τρισυπόστατο Θεό (βλ. Ἁγ. Νικοδήμου Ἁγιορείτου, Νέον Μαρτυρολόγιον).

Μπορεῖ αὐτή ἡ τοποθέτησις τοῦ G&R νά ὀνομασθῆ προβολή τοῦ μηνύματος τῆς Ὁρθοδόξιας στόν κόσμο; Μπορεῖ νά στηριχθῆ ἡ τοπο-

θήτεις αυτή σέ κινήσεις ώρισμένων εκπροσώπων του συγχρόνου Οικουμενισμού, οι όποιες δέν έχουν τήν καθολική έγκριση τής συνειδήσεως τής Έκκλησίας (του συνόλου των Έπισκόπων, του ιεροῦ Κλήρου και του πιστοῦ λαοῦ);

Ό διαθρησκειακός οικουμενισμός προβάλλεται από τό God & Religion μέ κείμενα και μέ εικόνες. Μέ ήλεκτρονικό μοντάζ ό Πατριάρχης, ό Πάπας, ό Δαλαΐ Λάμα, ή Άγια-Σοφιά, τό ισλαμικό τέμενος, ό Έσταυρωμένος, τό άστέρι του Δαβίδ, όλα μαζί προβάλλονται μέ άπαιτητικό τό έρώτημα: «Που είσαι, Θεέ μου;» (τεῦχ. 8, έσώφυλλο).

Και μόνο αυτή ή εικόνα είναι ικανή να πληροφορήσει ότι ή διήκουσα έννοιά της είναι ότι όλες οι θρησκείες άποτελοῦν έξίσου αυθεντική αναζήτηση του Θεοῦ. Και μόνο αυτή ή εικόνα μπορεί να μαρτυρήσει ότι οι σχεδιαστές της έχασαν τήν αίσθηση τής μοναδικότητας τής οδου προς τον Θεό: τής Όρθόδοξου Έκκλησίας.

Άλλά και τά κείμενα δέν ύστεροῦν σε συγκρητισμό, έφ' όσον σαν τέτοιο ώρίσαμε τήν άρνηση τής μοναδικότητας του Χριστιανικού σωτηριώδους μηνύματος.

Στό «Πανόραμα παγκόσμιας θρησκευτικότητας» (τεῦχ. 8) ή γέννηση του Ίησου Χριστου άποτελει ελάχιστη λεπτομέρεια στον κατάλογο των θρησκευτικων γεγονότων. Τά εκκλησιαστικά γεγονότα (Οικουμενικές Σύνοδοι κ.λπ.) εμφανίζονται στην χρονολογική λίστα, όχι ως πραγματώ-

σεις τής Έκκλησίας ως Βασιλείας του Θεοῦ εν χρόνω αλλά ως συνήθης έκφανση του θρησκευτικού φαινομένου.

Γ) Ό διαχριστιανικός οικουμενισμός

Τό G&R θέλει να πιστεύη ότι τάσσεται στην ύπηρεσία τής οικουμενικής καταλλαγής. Μιάς καταλλαγής, όμως, που δέν έχει ως βάση τήν ένότητα στην πίστη, στην δογματική διδασκαλία. Αυτό είναι φανερό από τό γεγονός, ότι αντίλαμβάνεται τήν ένότητα και τήν διαίρεση μέ κριτήρια κοινωνιολογικά και όχι θεολογικά. Αυτό είναι και τό θεμελιώδες σφάλμα του. Έπαναλαμβάνει και προβάλλει τό σφάλμα του συγχρόνου συγκρητιστικού οικουμενισμού.

Γιά τήν Όρθόδοξη θεολογία και τήν Όρθόδοξο Έκκλησία ή διαίρεση Ανατολής και Δύσεως ήταν άποτέλεσμα τής παρεκκλίσεως τής Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας από τήν αληθινή άποστολική πίστη. Η άποκοπή του ρωμαιοκαθολικισμού από τον κορμό τής Μιάς, Άγίας, Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας, που έκτοτε συνέχισε να είναι μόνον ή Όρθόδοξος Έκκλησία, είναι αυτονόητη συνέπεια τής δογματικής της παρεκκλίσεως. Γι' αυτό ή επιστροφή της στην ένότητα πίστεως μέ τήν Όρθόδοξο Έκκλησία μπορεί να σημαίνει τήν δυνατότητα ένώσεως. Όποιοδήποτε άλλο σχήμα ένώσεως είναι από Όρθόδοξο πλευράς απαράδεκτο.

Δυστυχώς, για τό G&R δέν είναι αυτό τό πλαίσιο, μέσα στό όποιο άντιμετωπίζει τήν διαχριστιανική προσέγγιση, πληροφορεῖ γι' αὐτήν καί συμβάλλει σ' αὐτήν.

Γιά τό G&R ό Πάπας καί ό Πατριάρχης εκπροσωποῦν δύο ἐκκλησιολογικά ισότιμες ἐκκλησίες. Τό δογματικό κριτήριο είναι καθοριστικά ἀμβλυμένο. Οἱ συνεντευξείς μέ ρωμαιοκαθολικούς θεολόγους, ὅπως ό Killer καί ό Tillard (τεῦχ. 4), δείχνουν ὅτι τό G&R δέν κατανοεῖ τίς θεμελιώδεις θεολογικές διαφορές πού καθιστοῦν ἀδύνατη τήν ἀποδοχή ἀπό Ὁρθοδόξου πλευρᾶς τῆς θεωρίας τῶν ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν. Γι' αὐτό ἀφήνει ἀσχολίαστες ἐκφράσεις σάν αὐτή τοῦ Tillard, ὅτι πρεσβεύουμε τήν ἴδια πίστη καί ὅτι ἡ διαίρεσις δέν είναι θεολογικό πρόβλημα ἀλλά πρόβλημα ἀξιώσεων.

Ἡ προβολή τοῦ Πάπα καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στίς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ γίνεται μέσα σέ ἓνα ἐγκοσμοκρατικό πνεῦμα. Μπορεῖ νά διακρίνη κανεῖς ὅτι ὁ θεσμός καί τό πρόσωπο προβάλλονται ὡς παράγοντες κοσμικῆς ἰσχύος καί ὄχι ὡς φορεῖς μιᾶς λανθασμένης καί μιᾶς ὀρθῆς θεολογικῆς παραδόσεως ἀντιστοίχως. Ἡ κοινωνιολογία ἔχει ὑποσκελίσει τήν θεολογία. Ἡ οἰκουμενική προοπτική τοῦ G&R ἔχει σαφῶς ἀνθρωποκεντρικό χαρακτήρα. Δέν προσβλέπει στήν ἐνότητα στήν ἀποστολική παράδοσι καί πίστι, ἀλλά στήν ἐνότητα, πού θά καλύψη τό αἶσθημα ἀπομονώσεως, ἐσωστρέφειας καί ἀποκλειστικότητας. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι βλέπει ἀρνητικά τήν θεολογική ἀντιπαλότητα (βλ. τεῦχ. 8, σελ. 145). Ἡ ὀρθή καί ἀξιέπαινη προβολή τοῦ λόγου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου: «εἰς τά δογματικά θέματα ὁμολογοῦμε τήν πίστιν τῶν πατέρων τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων καί οὔτε θέλομε, οὔτε μποροῦμε νά ἀναθεωρήσωμε τάς θέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» (τεῦχ. 1) δέν ἔγινε ἀφορμή θεολογικοῦ σχολιασμοῦ ἀπέναντι στίς ἀπόψεις τοῦ καρδινάλιου Killer περί ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν (τεῦχ. 4). Ἀντιλαμβάνεται κανεῖς ὅτι τό G&R κατανοεῖ τήν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν παρά τίς θεολογικές διαφορές καί παρά τήν ἐμμονή ἐκάστης στίς δικές τῆς δογματικές ἀπόψεις.

Φαίνεται ὅτι ἡ γραμμὴ αὐτὴ τοῦ G&R εἶναι πού τό ἐντάσσει στό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καί γι' αὐτό βρῖσκει ὑποστηρικτάς μεταξύ τῶν θεολόγων, τῶν διανοουμένων καί τῶν πολιτικῶν πού ἀγνοοῦν ἢ περιφρονοῦν τήν δογματική εὐαισθησία τῆς Ἐκκλησίας καί τήν πιστότητα στήν Ὁρθόδοξο Παράδοσι.

Δ) Ἡ εἰκόνα τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ God & Religion

Τό God & Religion ἐκ προοιμίου ἔχει ταχθῆ νά προβάλλῃ τήν Ὁρθοδοξία στόν σύγχρονο κόσμο. Τό ἐρώτημα, ἐάν προβάλλῃ ἀκριβῆ εἰκόνα ἢ κακέκτυπο τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι κείμενο καί ἀναδύεται ἀδυσώπητο. Ἡ Διεύθυνσις Ἐκδόσεως ἔχει θέσει, ἂν καί σέ ἄλλη συνάφεια, τό ἐρώτημα: «Ποία Ὁρθοδοξία, ὅμως; Αὐτό εἶναι τό ἐρώτημα καί τό δίλημμα πού τίθεται...» (τεῦχ. 5).

Μέσα στά τεύχη τοῦ περιοδικοῦ G&R ἡ Ὁρθοδοξία ἐμφανίζεται ὡς ἰδεολογία. Παύει νά εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, «χθές καί σήμερα ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας». Εἶναι «μία νέα ἀναπτυσσόμενη πνευματική δύναμη, πού θά πρέπει νά παίξει σημαντικό ρόλο γιὰ ἄλλη μιά φορά στήν ἱστορία» (τεῦχ. 0, editorial).

Τό περιοδικό δέν οἰκοδομεῖ στοὺς ἀναγνώστες του μία εἰκόνα τῆς Ὁρθοδοξίας, πού ὀδηγεῖ τοὺς πιστοὺς σέ μετάνοια, σέ μετοχή στήν Λατρεία καί στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, καί στήν

εὐαγγελική ἄσκησι τῶν ἀρετῶν, τοὺς δὲ μὴ πιστοὺς σὲ συναίσθησι τῆς ἀποστάσεως, πού τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν σωτηρία. Ἀντίθετα, προβάλλει μιά εἰκόνα τῆς Ὁρθοδοξίας, πού συνδιαλέγεται μέ τόν πλανητάρχη καὶ ἄλλες μορφές ἔξουσίας στόν κόσμο.

Εἶναι γνωστό ὅτι τό G&R διαβάζεται καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους, πού κατέχουν θέσεις κλειδιά στόν πολιτικό καὶ πολιτιστικό χῶρο. Ἡ Ὁρθοδοξία, πού προβάλλει στίς στήλες του δέν μπορεῖ νά τοὺς βοηθήσῃ νά χαράξουν μία πολιτική σύμφωνη μέ τίς παραδόσεις τοῦ Γένους. Ἡ Ὁρθοδοξία

τοῦ G&R εἶναι ἓνα θρησκευτικό μῶρφωμα πού μπορεῖ νά ἐπιζήσῃ στήν ἀνατρεπτική τῶν παραδόσεων ἐποχή μας, ἀλλά ὄχι καὶ νά ἀποτελέσῃ συνέχεια μᾶς δισχισμένου παραδόσεως.

Ε) Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς διδασκαλία καὶ ὡς ἦθος στό God & Religion

Ἡ Ὁρθοδοξία τοῦ G&R εἶναι ἓνα ἰδεολόγημα, πού διαφέρει ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἶναι παράλληλα καὶ ἓνα ἦθος, πού δέν εἶναι τό ἦθος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατ' ἀρχὴν λείπει τό ὁμολογιακό στοιχεῖο τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας. Οὐσιαστικά ἔχει ἀπορριφθῆ ἐκ προθέσεως.

Ἡ ἐρμηνευτική θεολογία, πού διέπει τὰ ὀρθόδοξα κείμενα τοῦ G&R ἔχει κοινωνικοπολιτικές προϋποθέσεις, ἀπομακρυνόμενη ἔτσι αἰσθητῶς ἀπὸ τὴν ἀγιοπατερική θεολογία, πού διέπεται

ἀπὸ ὄντολογικές ἐρμηνευτικές προϋποθέσεις. Αὐτό ἔχει σάν ἀποτέλεσμα καὶ ἡ ὅλη θεολογική κατεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ νά προσατολιζέται σὲ κοινωνικό ἐπίπεδο. Ἡ νηπτική θεολογία, ὡς πεμπουσία τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων μέ στόχο τὴν ὄντολογική μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ (τὴν θέωσι), ἀπουσιάζει.

Αὐτές οἱ θεολογικές προδιαγραφές μποροῦν νά ἐρμηνεύσουν καὶ τὴν θρησκευτολογική προοπτική τοῦ G&R. Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ ἄλλα ἐπιμέρους σημεῖα, στά ὁποῖα τό περιοδικό διαφοροποιεῖται ἀπὸ τὴν αὐθεντική Ὁρθόδοξο διδασκαλία.

Ὁ Ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ, Ἄρης Τερζόπουλος, ἀναφερόμενος στόν διάβολο ὀμιλεῖ γιὰ «μῦθο τοῦ Ἐωσφόρου» καὶ γιὰ «προϊόν τῆς ἐξουσιαστικῆς Δύσεως» (τεῦχ. 7).

* * *

Μία φεμινιστική ἰδεολογία μέ γενικό τίτλο: «Ὁ διάβολος στό κορμί της;» (τεῦχ. 5) δείχνει πῶς στήν σκέψι τῶν συντακτῶν της ἔχει ριζικά ξεχασθῆ ἡ ἀγιογραφική καὶ ἀγιοπατερική καταξίωσις τῆς γυναί-

κας στό πρόσωπο τῆς Παναγίας Θεοτόκου Μαρίας.

Ἡ φεμινιστική, ὅμως, «θεολογία» σ' ὄλο τό μεγαλεῖο προβάλλεται στήν ἐφημερίδα «Ὁρθοδοξία», ἀδελφή ἔκδοσι τοῦ G&R. Εἶναι ἀρκετός ὁ τίτλος (φύλ. 2, σελ. 63) «Γυναίκα: ἡ ἱεροσύνη εἶναι καὶ δική μου!» γιὰ νά δώσῃ τό στίγμα, ἀλλά πῶς κατατοπιστικές εἶναι οἱ σελίδες, πού ἀκολουθοῦν μέ ποικίλες ἐρμηνεῖες καὶ διεκδικήσεις, πού ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξο Παράδοσι γιὰ τό θέμα.

Ἡ εὐθανασία περνᾷ ὡς «ὀρθολογική πράξις φιλανθρωπίας», ὄχι μόνο μέ τόν τονισμό αὐτῆς τῆς φράσεως (τεῦχ. 2, σελ. 66) ἀλλά καὶ μέ τὴν πλοκή τοῦ θέματος. Ἡ ἀπλή ἀναφορὰ τῆς ἀρνητικῆς γνώμης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας γιὰ τό ζήτημα τῆς εὐθανασίας ἀποδεικνύεται πολὺ ἀδύναμη μπροστά στήν πλοκή τῶν ἀπόψεων καὶ στίς ἐντυπώσεις, πού αὐτὴ τελικὰ ἀφήνει.

Ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν καί ἡ ταφή, θεωρούμενες στήν κοινωνικοπολιτική διάστασι τῆς θεολογίας τοῦ G&R, φέρεται νά ὀδηγοῦν σέ κοινό ἀποτέλεσμα, τήν ἀποσύνθεση (τεῦχ. 1, σελ. 145). Ἀγνοώντας ὅτι ἡ πράξις τῆς Ἐκκλησίας (ἡ ταφή) ἐρείδεται σέ σοβαρά θεολογικά καί ἀνθρωπολογικά θεμέλια, τό G&R ἐξασθενίζει τήν κρατούσα παράδοσι καί προδιαθέτει τούς ἀναγνώστες του στήν ἄνευ σοβαρῶν ἀντιστάσεων συγκατάβασι στήν ἄγνωστη γιά τήν Ὁρθόδοξη Παράδοσι καῦσι τῶν νεκρῶν.

Ἡ αἰσθητική τοῦ G&R βρῖσκεται πολύ μακριά ἀπό τήν Ὁρθόδοξο αἰσθητική. Δεδομένου ὅτι καί ἡ αἰσθητική ἀντίληψις ἀντανακλᾷ σέ θεολογικές ἀρχές (διαφορά βυζαντινῆς καί ἀναγεννησιακῆς τέχνης, βυζαντινῆς καί γοθτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς κ.λπ.) καί ὅπωςδήποτε στήν προσωπική βίωσι τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας καί στήν ἐμπειρία τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀναρρωτιέται κανεῖς μήπως ἡ αἰσθητική τοῦ περιοδιοῦ ἀντανακλᾷ σέ ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς, πού στίς ἡμέρες μας προβάλλονται δημοσίως καί δυστυχῶς δέν στοιχοῦν πρός τήν ἀγιοπατερική ἠθική.

Φωτογραφίες ἡμίγυμων γυναικῶν τοποθετοῦνται δίπλα στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ (βλ. τεῦχ. 0, ἐξώφυλλο). Διαφημίζεται τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ ΚΛΙΚ –ἐκδοσι ἐπίσης τοῦ Ἄρη Τερζόπουλου– μέ γυμνή γυναίκα στό ἐξώφυλλο του (τεῦχ. 4, ἐσώφυλλο). «Ἀστέρια» τῆς ρόκ μουσικῆς προβάλλονται σέ στιγμές ψυχεδελικῆς ἐξάρσεως (τεῦχ. 4, σελ. 163). Ἐνέργειες, πού δέν συνάδουν μέ τό σεμνό καί φιλόθεο ἦθος τῶν ὀρθοδόξων.

Τό χειρότερο ἀπ' ὅλα: δημοσιεύεται ἡ φωτογραφία τῆς D. Galas, γυμνῆς ἐπάνω σέ σταυρό γιά νά ἐμπαίξῃ τόν Ἐσταυρωμένο Χριστό, καί κάποιος σχολιαστής της ἀναρωτιέται ἂν ἡ ἐν λόγω τραγουδίστρια θεομαχῇ ἢ ὄχι.

Δημοσιεύεται ἀκόμη ἡ ἀποτρόπαια σατανική μορφή, πού κρατεῖ ἀντί γιά σφενδόνα τόν Ἐσταυρωμένο (τεῦχ. 0, σελ. 123 καί σέ σμίκρυνσι στό ἐξώφυλλο), χωρίς νά προσθέτῃ κάτι στήν ἀνάλυσι τοῦ θέματος. Γιατί τόση ἐλευθερία στήν ἐπιλογή εἰκόνων ὑβριστικῶν γιά τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου;

Ἐπίσης, ἡ ἀμνήστευσι σχεδόν τῆς μουσικῆς ρόκ καί ἡ σύστασις στούς Χριστιανούς νά εἶναι πιό νηφάλιοι ἀπέναντί της (τεῦχ. 7, σελ. 113) δέν βρῖσκει σύμφωνο τό αἶσθημα τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων, πού βλέπουν τά παιδιά τους νά χάνονται μέσα στόν κυκεῶνα τῶν ναρκωτικῶν καί τῆς ρόκ.

Τέλος, ἡ ἐκδοσις στήν ἐλληνική τοῦ περιοδικοῦ NPQ ἀπό τόν Ἄρη Τερζόπουλο καί ἡ διαφήμησις του μέσα ἀπό τίς σελίδες τοῦ God & Religion ἐπιβαρύνουν ἠθικά τό τελευταῖο, διότι εἶναι γνωστό ὅτι στό NPQ γράφουν οἱ διασημότεροι προαγωγοί τῆς Νέας Ἐποχῆς καί τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων. Εἶναι χαρακτηριστικά ἀντιχριστιανικό τό ἄρθρο τοῦ NPQ: «Γάμος, ἡ χριστιανική παγίδα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους» (τεῦχ. 10).

Z) Ὁργανο τῆς Νέας Ἐποχῆς τό God & Religion

Ὅταν κατηγορήθηκε τό περιοδικό G&R ὅτι οἱ σκοποί του ἐξυπηρετοῦν τόν συγκρητισμό, ἡ Διεύθυνσις του ἔσπευσε νά ἀπολογηθῇ μέ ἐννέα ἐπιχειρήματα ὅτι ἡ κατηγορία εἶναι ψευδής (τεῦχ. 4, editorial).

Ὅμως, ἀπό τήν ἀνάλυσι, πού προηγήθηκε, φαίνεται ὅτι τό περιοδικό G&R κατεργάζεται τόν δογματικό ἀποχρωματισμό στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στό ὄνομα ἐνός θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ. Ἀποκλείει «τήν χριστομονιστική θεώρησι τῆς σωτηρίας», κατά τόν λόγο τοῦ Μητροπολίτου Ὁρους Λιβάνου Γεωργίου, καί ἐπαγγέλλεται τήν ἄνοδο τῆς Ὁρθοδοξίας στόν προσκήνιο τῆς ἱστορίας χωρίς τίς ἀγγυλώσεις σέ σωτηριολογική ἀποκλειστικότητα. Καί ὅπως χαρακτηριστικά δηλώνει ὁ ἐκδό-

της κ. Ἄρης Τερζόπουλος: «νά πιστεύει ὁ καθένας ὅπου καί ὅ,τι θέλει, καί ὁ ἄλλος νά σέβεται αὐτή του τήν ἐπιλογή. Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι, πού θέλουμε νά ἀναδείξουμε μέ ὅλες τίς δυνάμεις μας: τόν σεβασμό στήν εἰκόνα τοῦ Ἄλλου. Γιατί ὁ Ἄλλος μπορεῖ νά εἶναι ὁ Θεός» (Religions/info τεῦχ. 1, σελ. 4).

*Βουδιστικό άγαλμα πού στόχο έχει νά τρομοκρατεί
γιά νά δημιουργεί θρησκευτικό δέος*

Δέν είναι, όμως, αυτό τό πνεῦμα τῆς Νέας Ἐποχῆς;

Στό ἐρώτημα θά ἀπαντήσῃ τό ἴδιο τό G&R μέ τό ἄρθρο τοῦ Γιάννη Αὐγουστάτου «Τό φαινόμενο New Age»: «(Τό New Age εἶναι) μιὰ νέα ἀντίληψη γιά τήν πραγματικότητα, ὅπου ἐνυπάρχουν ὅλες οἱ πραγματικότητες. Μία νέα “ἀλήθεια”, ὅπου συνυπάρχουν ὅλες οἱ μέχρι τώρα γνωστές “ἀλήθειες”, ἡ ἔστω βασικά στοιχεῖα τους... Ἕνας νέος ἄνθρωπος σέ ἕνα νέο κλίμα, ὅπου τό θεῖο ὑπάρχει παντοῦ καί δέν ἀνήκει σέ καμμιά θρησκεία» (τεῦχ. 1, σελ. 55).

Τό G&R ἐπιβεβαιώνει: «Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ»!

* * *

Ἡ ἀνάλυσις πού προηγήθηκε ἔγινε μέ πνεῦμα ἀγάπης καί μέ εἰλικρίνεια ἀπέναντι σέ ὅσους ἐργάζονται γιά τήν ἔκδοσι τοῦ περιοδικοῦ G&R.

Ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχουμε στήν ζωή μας εἶναι ὁ Χριστός. Καί ἡ μεγαλύτερη εὐθύνη πού ἔχουμε ὡς ἄνθρωποι εἶναι ἀπέναντι στήν Ἐκκλησία Του. Γιατί αὐτή εἶναι ἡ ἐλπίδα μας καί ἡ ἐλπίδα τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ἡ ἐλπίδα αὐτῶν, πού σήμερα διαλέγονται μαζί της καί ἡ ἐλπίδα αὐτῶν, πού διαλέγονται ἐξ ὀνόματός της.

Τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἅγιο καί πρέπει νά μείνῃ ἅγιο εἰς τόν αἰῶνα. Δέν εἶναι τοῦ καθενός ἀνθρώπου νά ἀναλαμβάνῃ ἔργον εὐαγγελιστοῦ. Προϋπόθεσις εἶναι ἡ ἀγιότης τοῦ βίου ἢ τουλάχιστον ἡ καθημερινή μετάνοια καί ἡ ὑπακοή στήν ἀγία Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως σήμερα, πού ἡ σύγχυσις ἔχει περισσεύσει, ἡ προβολή τῆς Ὁρθοδοξίας στόν κόσμο εἶναι ἔργο δύσκολο καί πολύ ὑπεύθυνο.

Τό G&R μέ τά ὀκτώ ἐκδεδομένα τεύχη του ἀπέδειξε ὅτι δέν μπόρεσε νά ἀνταποκριθῇ στό αἶτημα τῶν καιρῶν.

Οἱ ἄνθρωποι σφάλλουμε καί μπορούμε νά διορθωθοῦμε μέ τή μετάνοια. Καί τό G&R μπορεῖ νά ἀναμορφωθῇ μέ τήν μετάνοια καί τόν ἀναβαπτισμό του στήν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας. Τότε τό μήνυμά του πρὸς τόν κόσμο θά εἶναι πραγματικά μαρτυρία Ὁρθοδόξου πίστεως καί παραδόσεως.

Τά μέλη τῆς ἐπί τῶν δογματικῶν θεμάτων Ἐπιτροπῆς: Ὁ τῆς Βατοπαιδίου † Καθηγούμενος Ἀρχιμ. Ἐφραίμ. -Ὁ τῆς Φιλοθέου Γέρον Λουκάς. -Ὁ τῆς Γρηγορίου † Καθηγούμενος Ἀρχιμ. Γεώργιος. -Ἐν Ἁγίῳ Ὁρει τῇ 14η/27η Μαρτίου 2000».

ΕΙΔΗΣΕΙΣ – ΣΧΟΛΙΑ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΚΑΙ ΕΚΠΑΡΑΘΥΡΩΣΕΙΣ

Τόν Νοέμβριο του 1999 ο νεαρός γυιός του Μούν Jin Moon 21 ετών σκοτώθηκε πέφτοντας από το παράθυρο ενός ξενοδοχείου του Reno στην Νεβάδα των Ήνωμένων Πολιτειών) Η αστυνομία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο θάνατος οφείλεται σε αυτοκτονία. Οι διοικούντες την αίρεση, στην αρχή δεν ήθελαν να τό πιστέψουν. Σύμφωνα με τα λεγόμενά τους ο νεαρός τον οποίο ο πατέρας του είχε παντρεύει τό 1997 δεν είχε κανένα λόγο να είναι άπελπισμένος. Σπούδαζε ξενοδοχειακές επιχειρήσεις (επάγγελμα τό οποίο ανθίζει στό Reno όσο και στό Las Vegas). Η συζυγική του ζωή είχε πολλά προβλήματα αλλά αυτό ήταν κάτι τό συνηθισμένο. (New York Daily News 7.11.1999).

Τό 1997 ο Jang Hun Lee μέγας θεολόγος και στέλεχος της οργάνωσης σκοτώθηκε πηδώντας και αυτός από ένα παράθυρο.

ΠΟΚΕΜΟΝ. Πρέπει να τά πιάσεις όλα!

Ίσως ή κραυγή «Pikachuuu...!», πού θυμίζει την κραυγή των καρατέκα όταν επιτίθενται, να μή σημαίνει τίποτε για πολλούς από έμας τούς γονείς. Δέ θά πρέπει όμως να παραθεωρήσουμε ότι απασχολεί έντονα τά παιδιά μας. Και για να γίνω πιο σαφής: Είναι ή κραυγή, πού εκβάλλει ο Πικάτσου, τό «ήλεκτροφόρο ποντίκι» (ύψους 1/2 μέτρου), πού συνοδεύει τόν Ash (Άς), πρίν κεραινοβολήσει τόν αντίπαλό του με μιά γενναία δόση ήλεκτρικού ρεύματος. Πέραν από την κραυγή αυτή, ή έντονη φωτεινή ακτινοβολία, πού τή συνοδεύει είναι ή αίτια της «Φωτοαισθητικής Έπιληψίας¹», πού έστειλε στό νοσοκομείο 700 περίπου παιδιά, στην Ίαπωνία, τό Δεκέμβριο του 1997.

Παρ' όλ' αυτά, από τότε και μέχρι σήμερα, τό σύνδρομο «Pokemom», κερδίζει συνεχώς έδαφος

εις βάρος της ψυχικής και σωματικής υγείας των παιδών μας. Για την ύστερία πού φαίνεται να έχει καταλάβει τόν παιδόκοσμο σ' όλόκληρο τόν «πολιτισμένο» κόσμο, σχετικά με τά «Pokemom», δεν χρειάζεται να κάνουμε ειδική αναφορά. Τά Μέσα Μαζικής Ένημέρωσης (Μ.Ε.Ε) φρόντισαν πρόσφατα να μās υπενθυμίσουν αρκετά από τά ιστορικά στοιχεία, πού συνοδεύουν τό διαδόητο video game της Nintendo, τό οποίο έχει περάσει στην τηλεοράση, στόν κινηματογράφο κι έχει έξελιχθεί σε τεράστια έμπορική επιχείρηση, στοχεύοντας σε όλους τούς τομείς της ζωής των παιδιών μας.

Άς δοϋμε, λοιπόν, τά πράγματα από την αρχή. Τά Pokemons (Pocket Monsters ή «Τέρατα Τσέπης» κατά τό ελληνικότερο) ξεκίνησαν τό 1995 στην Ίαπωνία, σαν «ήρωες» ενός παιχνιδιού βίντεο της εταιρείας Nintendo. Η Ίαπωνική εταιρεία, αφού φρόντισε να έξοπλίσει τούς «ήρωές» της με όλα τά πιθανά κι άπίθανα «προσόντα» στό χώρο της οικολογίας, της επιστημονικής φαντασίας και του άποκρυφισμού, έσπευσε στή συνέχεια να ένστερνωστει τίσ γνω-

1. Η φωτοεναίσθητη έπιληψία (ΦΕΕ) προκαλείται από τά έντονα φώτα ή γεωμετρικά σχήματα, αλλά και τίσ συχνές γρήγορες έναλλαγές εικόνας.

στές κι από τόν ὄμιλο Disney, μεθόδους προώθησης τῶν πωλήσεων. Ἔτσι, τό video game τοῦ 1995, ἔγινε σειρά κινουμένων σχεδίων (cartoons) γιά τήν τηλεόραση καί πρόσφατα κινηματογραφική ταινία. Παράλληλα, ἐξαπολύθηκαν ὅλοι οἱ μηχανισμοί μάρκετινγκ τῆς διεθνούς βιομηχανίας παιχιδιῶν, πού μέ τό πατρωνάρισμα τῆς Nintendo ἀνέλαβαν νά ἐξοπλίσουν τήν ἀγορά μέ «χνουδωτά ζωάκια Πόκεμον, μέ «συλλεκτικά» αὐτοκόλλητα Πόκεμον (τῶν ἄλμπουμ Panini), μέ τράπουλες Πόκεμον τῶν «Wizards of the Coast²» (γνωστῶν κι ἀπό τό διαβόητο παιχνίδι «Dungeons and Dragons» ἢ «Μπουντρούμα καί Δράκοι», πολύ διαδεδομένο στίς Η.Π.Α «παιχνίδι ρόλων», ὑπεύθυνο γιά ἐθισμό ἀλλά καί γιά αὐτοκτονίες παικτῶν). Προωθοῦνται ἀκόμη: Ἀφίσεις Πόκεμον, σχολικά εἶδη, βιβλία, κασέτες, CD, παιδικά κρεβάτια, ρολόγια, παιδικά ροῦχα ἀλλά καί ὀλόκληρα παιδικά δωμάτια, κινητά τηλέφωνα, μίνι αὐτοκίνητα καί ἑκατοντάδες ἄλλα εἶδη πού φέρουν ἀπεικονίσεις Πόκεμον.

Ἄς ἐπανέλθουμε ὅμως στό οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς ἱστορίας τῶν Πόκεμον γιά νά ἐντοπίσουμε τά χαρακτηριστικά ἐκεῖνα, τά ἰδιαίτερα θλαπτικά γιά τήν ψυχική ἰσοροπία ὄσων ἐκτίθενται στό φανταστικό αὐτό περιβάλλον, πού δημιούργησε γιά τήν Nintendo ὁ Τατζίρι Σατόσι, ἄτομο μοναχικό, ἐσωστρεφές, ἐθισμένο μονομερῶς στόν κόσμο τῶν Video games.

Τά Πόκεμον εἶναι μία σειρά μέ περισσότερα ἀπό 150 φανταστικά ὄντα (φαινομενικά χαριτωμένα, ὅσο εἶναι μικρά, ἀλλά τερατώδη καθώς «ἐξελισσονται») Τά Πόκεμον «ἐξελισσονται» (δέ μεγαλώνουν) σέ διαφορετικά Πόκεμον μέ νέα χαρακτηριστικά, πού μποροῦν νά ἐκτελοῦν διαφορετικές ἐπιθέσεις καί πού τό καθένα ἔχει ξεχωριστή μορφή καί εἰδικές «πολεμικές ικανότητες».

Βασικός ἥρωας τῆς ἱστορίας, ὁ Ash, πού μαζί μέ τούς φίλους τοῦ Brock καί Misty καί συνοδευόμενοι ἀπό τόν Pikachu περιοδεύουν στόν φανταστικό τους κόσμο μέ στόχο νά συλλάβουν καί νά «ἐκπαιδεύσουν» ὅσο τό δυνατόν περισσότερα Πόκεμον, τά ὁποῖα καί χρησιμοποιοῦν σέ μάχες μέ Πόκεμον ἄλλων ἐκπαιδευτῶν».

2. «Μάγοι τῆς Ἀκτῆς». Στή χώρα μας τά «παιχνίδια» αὐτά προωθεῖ καί ἡ ἐταιρεία ΚΑΪΣΣΑ.

Τό βασικό αὐτό σενάριο δείχνει γενικά ἀνῶδυνο, ἀλλά καί ἰδιαίτερα ἐλκυστικό, καθώς προβάλλει τό στοιχεῖο τῆς ἐξερεύνησης, τῆς περιπέτειας, ἐξάπτει τήν φαντασία καί δίνει τροφή στόν συναισθηματισμό τοῦ παιδιοῦ, περιτρογιμένου ἀπό χαριτωμένα μωρά-ζωάκια, πού παρ' ὅλη τήν ἀθωότητά τους, κρύβουν «εἰδικές δυνάμεις». Ἄς δοῦμε ὅμως ἓνα πῶ ἐξειδικευμένο, τηλεοπτικό σενάριο.

Ὁ Ash μαζί μέ τούς φίλους του Brock καί Misty καί συνοδευόμενος ἀπό τόν Pikachu, περιοδεύουν στόν φανταστικό τους κόσμο μέ στόχο νά συλλάβουν καί νά «ἐκπαιδεύσουν» ὅσο τό δυνατόν περισσότερα Πόκεμον, τά ὁποῖα καί χρησιμοποιοῦν σέ μάχες μέ Πόκεμον ἄλλων «ἐκπαιδευτῶν».

Ὁ Ash καί οἱ φίλοι του φτάνουν σέ κάποια πόλη, μέ εἰδικό «γυμναστήριο» γιά μονομαχίες Pokemon. Μετά ἀπό κάποιες περιπέτειες, ὅπου ἓνα περίεργο ἐξάχρονο κορίτσι (ντυμένο μέ φορέματα δικτοριανῆς ἐποχῆς) τούς σώζει, μαθαίνουν γιά τό γυμναστήριο τῆς Sabrina, περίφημης ἐκπαιδευτριάς Pokemon στήν περιοχή. Ὁ Ash, ἀποφασίζει νά προκαλέσει τή Sabrina σέ ἀγῶνα Pokemon. Ὅμως τό «γυμναστήριο» τῆς Sabrina ἔχει ἐσωτερικά ὄψη παγανιστικοῦ ναοῦ, ἐνῶ σέ παραπλήσια δωμάτια, βοηθοί τῆς ἀσκοῦνται στήν προσπάθεια νά λυγίσουν κουτάλια, πού κρατοῦν στό χέρι τους, «μέ τή δύναμη τῆς

σκέψης», σέ στύλ Γιούρι Γκέλερ³. Ἡ Sabrina ἐμφανίζεται, ἀλλά μέ «διπλή ὑπόσταση», σάν εἰκοσιπεντάχρονη, ψυχρή παρουσία, «κάτοχος ἐξαιρετικῶν παραψυχικῶν δυνάμεων» καί συγχρόνως σάν τό περιέργο ἐξάχρονο κορίτσι πού γνώρισαν πρίν. Στή «μονομαχία» πού ἀκολουθεῖ, ὁ Ash χρησιμοποιοῦν τόν Pikachu πού κατατροπώνεται ἀπό τόν **Kadabra**, τό Πόκεμον τῆς Sabrina, πού εἶναι «Πόκεμον Μέντιουμ» καί χρησιμοποιοῦν: «Ὑπνωτισμό, τηλεμεταφορά καί «ἐγκεφαλικά κύματα Ἄλφα» γιά νά ἐξουδετερώνει τούς ἐχθρούς του. Ὁ **Kadabra** ἔχει κεφάλι ἀλεπούς, φέρει πεντάκτινο ἀστέρα (πεντάλφα) στό μέτωπο καί κρατᾶ στό δεξιό χέρι κουντάλι

(προφανῶς εἰς ἔνδειξη τῆς δυνατότητάς του νά τό λυγίσει μέ τή «δύναμη τοῦ νοῦ»).

Ἀκολουθοῦν σημεῖα καί τέρατα, πού δυστυχῶς ὁ περιορισμός τοῦ χώρου μᾶς δεσμεύει νά ἀναπτύξουμε. Ὅπως, ὅτι ἡ Sabrina ζεῖ ταυτόχρονα μιά διπλή, σωματική ὑπόσταση (τόν παιδικό ἑαυτό της καί τήν ἐνήλικη ὑπόσταση τῆς μοντέρνας μάγισσας πού κάνει χρήση «παραψυχολογίας») μετατρέποντας σέ κοῦκλες τούς νικημένους ἀντιπάλους της, μαζί καί τήν μητέρα της... Ἀξίζει γενικά νά προσθέσουμε, ὅτι πολλά ἀπό τά 151 Πόκεμον δέν στεροῦνται «παραψυχικῶν» ἱκανοτήτων, μέ ἀποτέλεσμα ὁ «κόσμος τῶν Πόκεμον» νά εἶναι σέ μεγάλο βαθμό ὄχι ἀπλῶς φανταστικός, ἀλλά **ἀποκρυφιστικός**. Ἀπό τά ἀνωτέρω βγαίνει εὐκόλα τό συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐνασχόληση τῶν παιδιῶν μας μέ τά Πόκεμον, μόνο βλάβη μπορεῖ νά προσξενήσει, κάτι πού ἐνῶ τά ΜΜΕ φρόντισαν νά ὑπογραμμίσουν μετά τά συμπτώματα τοῦ 1997, σήμερα ἐν ὄψει τῆς προβολῆς τῆς ταινίας καί μέ τή λήθη τοῦ παρελθό-

ντος πού συχνά χαρακτηρίζει τόν Τύπο, ἀκούσαμε καί εἶδαμε ἐγκωμιαστικά ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον σχόλια. Σ' αὐτό μπορεῖ νά συνετέλεσε καί ὁ ἀντίκτυπος τοῦ promotion τῆς Nintendo, καθώς παρακάπτονται συνήθως ὅλα τά ἐμπόδια μπροστά στά συστήματα πωλήσεων ἐνός ὑπερκολλοσοῦ.

Τό συμπέρασμά μας λοιπόν, παραμένει: Ἡ ἐξοικείωση τῶν παιδιῶν μας μέ τόν φανταστικό αὐτό κόσμο τῆς Nintendo, προκαλεῖ βλάβη καί εἰδικά, βλάβη ψυχική.

(I.M.)

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ

Στίς 22 Φεβρουαρίου τρεχ. ἔτους κατατέθηκε στήν Γαλλική Βουλή πρόταση Νόμου μέ στόχο τήν **πρόληψη ἀπό τίς ἐπιθέσεις τίς ὁποῖες δέχονται οἱ Δημόσιες Ἐλευθερίες ἐκ μέρους τῶν σεκτῶν**. Ἡ πρόταση αὐτή προβλέπει τήν δημιουργία μιᾶς περιμέτρου προστασίας ἀκτίνας 300 περίπου μέτρων γύρω ἀπό τίς ἐγκαταστάσεις καί τά κτίρια ἐκεῖνα στά ὁποῖα συγκεντρώνονται ἄτομα εὐάλωτα στίς σέκτες, δηλαδή σχολεῖα, γηροκομεῖα, νοσοκομεῖα, σωφρονιστικά ἰδρύματα, κοινωνικά κέντρα κ.ἄ. Ἀφ' ἑτέρου τό ἄρθρο 3 αὐτῆς τῆς πρότασης νόμου προβλέπει τόν περιορισμό διάδοσης αἰρετικῶν μηνυμάτων μέσω τῆς διαφήμισης μέ στόχο τήν διάβρωση τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ. Ἀπό τήν στιγμή δέ κατά τήν ὁποία ἡ διάδοση τῶν αἰρετικῶν μηνυμάτων ἀγγίζει ἀνθρῶν θεωρεῖται ἀξιοποίησι καί τιμωρεῖται μέ πρόστιμο ὕψους 10.000 γαλλικῶν φράγκων (500.000 δρχ.)

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥ: ΓΙΑΤΡΟΙ, ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ ΤΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ

Τό ἐνημερωτικό δελτίο μηνός Δεκεμβρίου 1999 τό ὁποῖο ἐκδίδει ὁ **Ἰατρικός Σύλλογος τῶν Παρισίων** καλεῖ τούς ἀναγνώστες του νά εἶναι δύσπιστοι καί ἐπικριτικοί ἀέναντι στίς ἀποκρυφιστικές θεραπευτικές μεθόδους: «Ὁ πρωταρχικός στόχος τῶν σεκτῶν εἶναι συχνά ἡ ἀνάπτυξη νέων ἱατρικῶν μεθόδων καί ἡ ἐκπαίδευση σέ σεμινάρια "θεραπείας". Ἀνάμεσα σέ τέτοιου εἶδους γεγονότα τά ὁποῖα ἔχουν ἀναφερθεῖ ἐπίσημα

3. Uri Geller: Ἐβραῖος, μέντιουμ, γνωστός γιά «παραψυχικά φαινόμενα».

είναι οι δραστηριότητες της εκκλησίας της Σαη-εντόλοτζυ (κυρίως τό κέντρο Narkonon για τους τοξικομανείς), τό Dianeva τό οποίο διαδέχθηκε τήν κίνηση «Πατριάρχης» ή κίνηση ECK καί τά διάφορα παρακλάδια της, ή κίνηση IVI (Πρόσκληση για Ζωή), ή ένστικτοθεραπεία, τό Ίνστιτούτο HUE, ή κίνηση «στήν καρδιά της επικοινωνίας...», ή κίνηση Prima Verba... κ.ά. Οι ομάδες αυτές μεταξύ όλων των άλλων οργανώνουν και επιμορφωτικά σεμινάρια για γιατρούς ή για ασθενείς, έγκωμιάζοντας τίς μεθόδους θεραπείας εναντίον του καρκίνου ή του AIDS. Οι οργανώσεις: «τέλος στον καρκίνο» και «είναι χαρά να ζεις» κηρύσσουν τίς θεωρίες του Dr. Hamer, ό οποίος ισχυρίζεται ότι θεραπεύει τον καρκίνο διακόπτοντας κάθε άλλη αναγνωρισμένη μέθοδο θεραπείας, ή οποία εφαρμόζεται από Γάλλους γιατρούς. Τά ως άνω παραδείγματα απεικονίζουν έπαρκώς τήν προσπάθεια εκ μέρους αδιάστατων οργανώσεων να προσεταιρισθούν γιατρούς.

AUM (ΑΟΥΜ)

Ή οργάνωση του ΑUM δοκιμάζει ένα καινούργιο ξεκίνημα αλλάζοντας τό όνομά της σέ

Ό Δαλαΐ Λάμα καί ό Σόκο Άσαχάρα χέρι-χέρι

AREFU ή ALEPH. Άπορρίπτουσα συχνά τήν αυθεντία του γκουρού ΣΟΚΟ ΑΣΑΧΑΡΑ καταβάλλει προσπάθειες προκειμένου να αναγνωρισθεί ως νέα θρησκεία μεταξύ των πολλών οι οποίες υπάρχουν στην Ίαπωνία (έφημερίδα La Croix, L'Evenement 19.1.2000)

Όπως μετέδωσε τό πρακτορείο Reuters στίς 22.1.2000, έξι μέλη της οργάνωσης ΑΟΥΜ άπήγαγαν τον μεγάλο γυιό του γκουρού τους ΣΟΚΟ ΑΣΑΧΑΡΑ. Ή άπαγωγή έγινε τρεις ήμέρες πριν τήν επίσημη δήλωση εκ μέρους της αίρεσης ότι αναλαμβάνει τήν ευθύνη για τήν επίθεση με τοξικά άέρια στό μετρό του Τόκιο ή οποία είχε σαν αποτέλεσμα τον θάνατο 12 ατόμων και τήν ασθένεια πολλών άλλων. **Ό Σόκο Άσαχάρα, προτού γίνη γνωστός ως ό γκουρού πού διέταξε να βάλουν δηλητηριώδες άέριο στό μετρό του Τόκιο, ήταν αναγνωρισμένος από τον Δαλαΐ Λάμα ως άρχηγός μις καθώς πρέπει βουδιστικής παραφυάδας.**

Η ΔΙΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΣΕΚΤΩΝ ΠΡΟΕΒΗ ΣΕ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ

Ή Γαλλική Διύπουργική Έπιτροπή για τήν άντιμετώπιση των σεκτών (MILS- Mission Interministerielle pour la lutte contre les sectes), τον Φεβρουάριο προέβη στην δημοσίευση της ακόλουθης ανακοίνωσης σέ μία χρονική στιγμή κατά τήν οποία ή «Όργάνωση των Μαρτύρων του Ίεχωβά» τριγύριζε όλόκληρη τή Γαλλία από άκρη σέ άκρη προσεγγίζοντας γιατρούς και νοσοκομεία προκειμένου να διακηρύξουν τήν άρνησή τους στή μετάγγιση αίματος και να προβάλλουν άλλες μεθόδους άντικατάστασης της, οι οποίες σύμφωνα με τά λεγόμενά τους αποδεικνύονται έξ ίσου αποτελεσματικές. Ή επιστολή της UNADFI προς τον Πρόεδρο του Έθνικού Συμβουλίου του Ίατρικού Συλλόγου εξηγεί τίς δολοπλοκίες εκ μέρους της οργάνωσης των «Μαρτύρων του Ίεχωβά».

Κάποιες σέκτες προβαίνουν σήμερα σέ μία έστρατεία για τήν άρνηση σέ μεταγγίσεις αίματος και τήν άντικατάσταση τους με άλλες παράλληλες μεθόδους οι οποίες, όπως ισχυρίζονται, είναι έξ ίσου αποτελεσματικές.

Ο Υπουργός Εργασίας και Επαγγελματικής Αποκατάστασης από τό Μάιο του 1998 είχε υπενθυμίσει ότι η κατάσταση η οποία επικρατεί έχει ως εξής: «Μέχρι κάποιου αριθμού περιστατικών υπάρχουν προϊόντα ή εναλλακτικές μέθοδοι όσον αφορά στην μετάγγιση αίματος, όμως τόσο αυτά τά προϊόντα όσον και οι μέθοδοι δέν έχουν την δυνατότητα νά καλύψουν όλες τίς χειρουργικές περιπτώσεις. Ιδιαίτερα έτόνισε τά εξής:

(Α) *Η ανάγκη μετάγγισης αίματος δέν είναι πάντοτε προβλέψιμη πρίν την χειρουργική επέμβαση και σ'αυτήν την περίπτωση είναι πολύ δύσκολο νά προβοῦν σέ βοήθεια και ύποστηριξη άσθενοῦς μέ προϊόντα και μέ άλλες μεθόδους.*

(Β) *Υπάρχουν και χειρουργικά περιστατικά τά όποια είναι άκρως επείγοντα, όπου οί μαζικές μεταγγίσεις είναι άπολύτως αναγκαίες και δέν μποροῦν νά αντικατασταθοῦν από άλλα προϊόντα.*

Συνεπώς, συνέχισε ό Υπουργός, ή μετάγγιση αίματος είναι άκρως ζωτικής σημασίας αναντικατάστατη μέθοδος και ή άρνηση έφαρμογής της σέ τρίτο άτομο, παρ' όλες τίς προόδους, συνεχίζει νά αποτελεί θανατηφόρο, ένδεχομένως, κίνδυνο για τό πάσχον άτομο.

Σέ περιπτώσεις παιδιών, ή Διϋπουργική Έπιτροπή για την αντιμετώπιση τών σεκτών, υπενθυμίζει τίς διατάξεις εκείνες, οί όποίες διέπουν την Διεθνή Σύμβαση για τά Δικαιώματα του Παιδιοῦ, στά πλαίσια τών όποίων (σέ κανένα σημείο της συμβάσεως) δέν δικαιολογείται ό έξαναγκασμός του άνήλικου, άκόμη και στην περίπτωση κατά την όποία άσκειται πρós τό παιδί γονική έξουσία πρós βλάβη της ύγείας του από ιατρική περίθαλψη. Τό παιδί, από νομική άποψη, είναι μία όντότης στην όποία ή ως άνω Σύμβαση παραχωρεί, κατά προτεραιότητα, τό δικαίωμα στην προσωπική του ανάπτυξη.

Alain Vivien

Πρόεδρος της Διϋπουργικής Έπιτροπής
για την αντιμετώπιση τών σεκτών

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΕΙΣΔΥΣΗ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Η Γαλλική έφημερίδα "Le Monde" της 11ης Σεπτεμβρίου 1999 είχε έκτεταμένο αφιέρωμα

στην δίκη της Σαηντόλοτς ή όποία κατηγορείται για την έξαφάνιση έγγραφων από δικαστικό μέγαρο και για την καταστροφή διαφόρων άντικειμένων όπως π.χ. σφραγίδων κ.λ.π.

Ανάμεσα στίς στήλες της έφημερίδας οί όποιες αναφέρονται στην έν λόγω όργάνωση, ξεχωρίσαμε ένα κομμάτι τό όποιο αφορά στίς 30 προτάσεις οί όποιες κατετέθησαν εκ μέρους της Κοινοβουλευτικής Έπιτροπής έρεῦνης, ή όποία έχει συσταθεί για την αντιμετώπιση του καυτού προβλήματος τών σεκτών. Η Έπιτροπή τελεί υπό την προεδρία του κ. Jean Pierre Brard, βουλευτοῦ στον όποιο άνετέθη ή έρευνα για την χρηματοοικονομική και φορολογική κατάσταση τών σεκτών, όπως επίσης και για τίς οικονομικές τους δραστηριότητες και τίς σχέσεις τους μέ τους χρηματοοικονομικούς κύκλους.

Ο κ. Brard στην έκθεσή του τονίζει ότι **«οί σέκτες έχασαν σέ πνευματικότητα αυτό πού αποκόμισαν από την κερδοσκοπία, και συνεπώς αύξήθηκε ύπερβολικά ή καταστροφικότητά τους»**. Η έκθεση του κ. Brard ή όποία είδε τό φώς της δημοσιότητας στίς 17 Ιουνίου 1999 και είχε γίνει όμοφώνως άποδεκτή από τά μέλη της Έπιτροπής υπό την προεδρία του κ. Jacques Guyard (1), άποδεικνύει την άδιαφάνεια τών αίρετικων κινήσεων. Όπως τονίζεται μέσα στην έκθεση: **«Οί σέκτες έχουν γίνει άσσοι στην τέχνη νά χρησιμοποιοῦν, για δικό τους πάντα όφελος, θεμελιωμένα νομικά πλαίσια για κάθε χρήση»**. Έπωφελούμενες δέ, στίς περισσότερες τών περιπτώσεων, τών πλεονεκτημάτων τά όποια άπολαμβάνουν κάποια σωματεία, μεταξύ τών όποιων συγκαταλέγεται και τό πλεονέκτημα του χαρακτηρισμοῦ ενός σωματείου ως μή κερδοσκοπικοῦ, δέν διστάζουν νά επικαλεσθοῦν «άγαθοεργίες» προκειμένου νά επιτύχουν φορολογικές άπαλλαγές, κάτι τό όποιο έμπίπτει στην νομοθεσία "περί μή κερδοσκοπικων σωματειων". Η Έκθεση τονίζει επίσης την άνησυχητική οικονομική διείσδυση τών σεκτών, ή όποία είναι λίαν αισθητή, σέ ποικίλους τομείς, όπως είναι ό επιχειρηματικός τομέας, ό τομέας της επαγγελματικής εκπαίδευσης και ό τομέας της ιατρικο-κοινωνικής περίθαλψης.

Στή συνέχεια, ή έφημερίδα αναφέρεται στην έκθεση περί «Ηθικων και Οικονομικων Θεμα-

των» ή όποία πραγματοποιήθηκε από τήν έν λό-
γω κοινοβουλευτική έπιτροπή έρευνής. Όπως
αναφέρεται σ' αυτήν, οί πλουσιώτερες σέκτες
είναι: (α) ή «Όργάνωση τών Μαρτύρων του Ίε-
χωβά» μέ εισπράξεις 200.000.000 γαλλικά φρά-
γκα έτησίως, δηλαδή 1 δισεκατομμύριο δρχ. πε-
ρίπου, και μία κληρονομιά τής τάξεως του
1.000.000.000 γαλλικών φράγκων, δηλ. 5 δισ.
δρχ. περίπου και (β) ή « Έκκλησία τής Σαηντό-
λοτζυ» μέ προϋπολογισμό 60.000.000 γαλλικά
φράγκα για τήν Γαλλία, δηλ. 3 δισ. δρχ. περίπου.
Ή έκθεση στηριζόμενη σέ άπτά παραδείγματα
έξηγει τίς μεθόδους μέ τίς όποιες οί σέκτες προ-
σφεύγουν στόν δόλο και τήν άπάτη. Σ'αυτές
τους τίς παράνομες δραστηριότητες, διεθνώς, συ-
μπεριλαμβάνονται, άκόμη, οί παραβάσεις τών
νομοθετικών διατάξεων και τά χρηματοοικονομι-
κά άδικήματα.

Μετά τό πέρας τής έρευνας, ή Έπιτροπή υιο-
θέτησε τριάντα προτάσεις μεταξύ τών όποίων
συγκαταλέγονται και οί έξής:

Νά έξοπλισθεϊ τό καταστατικό τών ένώσεων
μέ ύποχρέωσή τους νά έχουν ένα προϋπολογισμό
τής τάξεως τών 500.000 γαλλικών φράγκων δηλ.
2.500.000 δρχ.

Νά προβαίνουν σέ σύγκληση έτήσιας γενικής
συνέλευσης και νά εκδίδουν «έκθεση περί **οίκο-
νομικών θεμάτων**» πρός έννημέρωση τών μελών
τους.

Νά υπενθυμίζεται μέ έγκυκλίους στούς Νο-
μάρχες ή άρχή «περί διαχωρισμού θρησκευμάτων
και Κράτους» όπως έχει καταγραφεί στόν Νό-
μο του 1905.

Νά διευθετείται ή χρηματοδότηση τής πολι-
τικής ζωής τής χώρας προκειμένου νά άποφευ-
χθεϊ νά έπωφελοϋνται οί σέκτες από τήν βοή-
θεια τής Πολιτείας, παρουσιάζοντας νέους ύπο-
ψηφίους στίς έκλογές.

Νά βελτιωθεϊ ή πληροφόρηση και ή εκπαίδευ-
ση τών ύπηρεσιών υγείας και νά όρίζεται από
τόν Ίατρικό Σύλλογο, ένας εκπρόσωπος του για
τήν Διϋπουργική Έπιτροπή για τήν άντιμετώπι-
ση τών σεκτών.

Νά ενισχυθεϊ ό συντονισμός (κατά τών σε-
κτών) τής έπαγγελματικής εκπαίδευσης.

Προκειμένου δέ νά ενισχυθεϊ αυτός ό άγώνας,
ή Έπιτροπή πρότεινε τήν θεμελίωση «**του άδική-**

ματος έξ αίτίας διανοητικής χειραγώγησης» και
τήν δημιουργία μέσα στούς κόλπους τών Έφε-
τείων, μιάς θέσεως δικαστοϋ έξειδικευμένου σέ
θέματα σεκτών.

Σημ.: (1) ό κ. *Jacques Guyard, καθηγητής
Δημοσίου Δικαίου (Κοινοβουλευτικό Δίκαιο)
στήν Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου τής
Σορβώνης, συνέταξε και άλλη έκθεση, για λογα-
ριασμό τής Γαλλικής Βουλής, μέ θέμα: «**Η
διείσδυση τών σεκτών στην οίκονομία**». (Κ.Γ)*

Περιοδικά Lifestyle ή «ποικίλης ύλης». Διαμορφώνουν τό ήθος τής Νέας Έποχής.

«Ή κρεβατοκάμαρα... άπαιτεϊ λιτές, χαλαρω-
τικές γραμμές... και έναλλακτικά ύλικά». Τίτλος
άρθρου σχετικού μέ τήν έσωτερική διακόσμηση
(Mirror, Μαΐος '99, σελ. b16). Ό μή έννημερωμέ-
νος άναγνώστης, στόν όρο **χαλαρωτικές**, διακρί-
νει... ξεκούραση και στή λέξη **έναλλακτικά**, κα-
τανοεϊ... φυσικά ύλικά. Είναι όμως πράγματι
έτσι; Σέ άλλο τίτλο του περιοδικού (σελ. b5 και
b7) διαβάζουμε: «Χρώμα, Ethnic, Ζέν και λευκό,
οί τάσεις του καλοκαιριού. Τό Mirror σās παρου-
σιάζει ό,τι πιό νέο και «trendy». Για τούς μή
άγγλομαθεϊς, **ethnic** σημαίνει έθνικό και τό
trendy μεταφράζεται, **μοντέρνο**. Όπως βλέπετε,
τά περιοδικά αυτά φροντίζουν και για τή...
γλωσσομάθειά μας. Μελετώντας, λοιπόν, τόν τί-
τλο του άρθρου, κατανοοϋμε ότι στήν καλοκαι-
ρινή μόδα, σέ ό,τι άφορᾶ ρούχα και διακόσμη-
ση, ή τάση είναι: Σχέδια μέ έννοτο **έθνικό** χαρα-
κτήρα -μή φανταστεϊτε φυσικά μόδα βασισμένη
στή δική μας ρωμαϊϊκη παράδοση, αλλά σέ πρό-
τυπα άλλων χωρών: ισπανικά, αφρικάνικα, τσιγ-
γάνικα κ.ά.- όπου θά επικρατεϊ τό έντονο χρώ-
μα, αλλά και τό λευκό σέ συνδυασμό μέ **Ζέν**. Ό-
μως, καλά τό φορκλόρ, έστω άλλων παραδόσε-
ων, τό Ζέν όμως πώς συμβιβάζεται; Γιατί ως
γνωστόν έδῶ έχουμε μία θρησκευτική παράδοση
τής Άνατολής. Τή «μόνη παραδοσιακή μορφή,
άμέσου φωτισμού -και κατ'έπέκταση... **θέωσης**»,
κατά τούς όπαδούς του βουδισμού. Πού άπαιτεϊ
προκαταρκτική μοναστική έγκαταβίωση -σέ βου-
διστικά μοναστήρια, φυσικά-. Πού διάζει τήν
άνθρωπινη φύση χρησιμοποιώντας ειδικές «**τε-
χνικές**», μέ στόχο τό **satori** τό «**φωτισμό**» στά

βουδιστικά πλαίσια. Ποιούς, λοιπόν σκοπούς εξυπηρετεί τό «καλό» περιοδικό, προσπαθώντας νά διδάξει βουδισμό στους Έλληνες όρθόδοξους αναγνώστες του;

Σέ άλλο σημείο, στό άρθρο «Υγεία» (σελ. 226-227) ό συντάκτης του σχετικού θέματος μās προτείνει: «Χαλάρωση και Αυτόσυγκέντρωση». Διαβάζουμε: «Καθίστε μπροστά σ'ένα αναμμένο κερί και έστιάστε τό βλέμμα σας στή φλόγα του για μερικά λεπτά». Και λίγο πιό κάτω: «Έπαναλάβετε πολλές φορές μία λέξη ή μία θετική φράση πού σās άρέσει -για παράδειγμα: “είμαι ήρεμος”, “νοιώθω ώραία”». Και παρακάτω: «Στή συνέχεια φανταστείτε ένα μέρος όπου θά νοιώθατε άπόλυτη άνεση και ασφάλεια. Δείτε μέ τά μάτια τής φαντασίας σας όλες τίς λεπτομέρειες -τά χρώματα, τίς μυρωδιές, τούς ήχους-. Συγκρατείστε αυτό τό μέρος στή μνήμη σας και ανακαλέστε το κάθε φορά πού νοιώθετε άγχος. Θά είναι τό καταφύγιό σας για τό στρές. Η νοερή άπεικόνιση, όπως λέγεται, είναι μία πολύ άποτελεσματική μέθοδος χαλάρωσης. Χρησιμοποιώντας την τακτικά, θά μάθετε νά ήρεμείτε οποιαδήποτε στιγμή».

Σέ λίγες άράδες περιγράφονται έντεχνα και καλυμμένα τρεις άποκρυφιστικές πρακτικές: **1. Η Αυτόύπνωση.** Χρησιμοποιείται σάν εισαγωγική πρακτική σέ όλες τίς σέκτες κι έχει σάν στόχο, μεταξύ άλλων, νά έμποδιστούν νά λειτουργήσουν οί λογικές και κριτικές διαδικασίες του «άσκούμενου», ώστε νά γίνει ύποχείριο τής όργάνωσης πιό εύκολα, πιστεύοντας συγχρόνως ότι άποφασίζει ό ίδιος. **2. Η «Θετική Σκέψη».** Θεωρία πού ταυτίζει την σκέψη μέ τήν ένέργεια και πείθει τούς όπαδούς της, ότι μπορούν νά ύλοποιήσουν κάθε σκέψη τους μέ τίς **προσωπικές τους δυνάμεις**, άρκεί νά έχουν πίστη στον Έαυτό τους και νά άσκοϋνται έντατικά. **3. Η «Νοερά Άπεικόνιση»**, γνωστή και σάν «**Συνειδητή Φαντασία**». Έχει διάφορους στόχους, μέ κυριότερο: Νά παύσει νά προστρέχει ό άνθρωπος στό ζωοδότη Θεό, όταν έχει προβλήματα, αλλά νά δημιουργεί ένα **φανταστικό σκηικό ασφάλειας**, άρα νά καταφεύγει στον Έαυτό του για άνακούφιση και παρηγοριά. Χρησιμοποιείται και στό **διαλογισμό**.

Κι άς έλθουμε στίς στήλες τής **άστρολογίας**. Λέμε: «στήλες», γιατί τά ώροσκόπια έδω δέν

είναι ένα, αλλά δύο. Έχουμε τό ώροσκόπιο Mirror Stars, σέ ένα δισέλιδο σαλόκι (σελ. 240-241), αλλά και τό ώροσκόπιο «Η Άφροδίτη, Έσεις κι ό Έρωτας» (σελ 174-179), σέ διαδοχικές σελίδες, πλούσια είκονογραφημένες και μέ πίνακες συσχετισμού του πλανήτη, μέ τά 12 ζώδια. Τό περιοδικό προτρέπει νά άξιοποιήσουμε τά «δώρα» τής Άφροδίτης, άφου τυγχάνει «ρυθμιστής τής έρωτικής μας ζωής του γάμου, των σχέσεων, των συνεργασιών».

Είναι γνωστό, ότι τά περιοδικά «ποικίλης ύλης» τής δεκαετίας του '50 κι έντεϋθεν, πού σήμερα αντικαταστάθηκαν από τά Lifestyle, διατηρούσαν μία μικρή στήλη άστρολογίας. Είναι όμως επίσης γνωστό ότι τά περιοδικά εκείνης τής έποχής διαβάζονταν από άπλους και όλιγογράμματος. Κανείς λογικός και μορφωμένος άνθρωπος δέν σκέφθηκε νά τά ξεφυλίσει, πολύ μάλλον νά συμβουλευτεί τόν Καζαμία τους. Σήμερα, παρά τήν πρόοδο τής έπιστήμης, άξιήθηκαν οί προλήψεις, λόγω άπομάκρυνσης πολλών από τήν Έκκλησία.

Στίς καταχωρήσεις, τό περιοδικό τηρεί ίδια στάση. Σέ διαφήμιση καλλυντικών (σελ.31) διαβάζουμε: «Ότι τό Zen έχει μπει στή ζωή μας δυναμικά, τό έχουμε πιά άντιληφθεί. Οί έφαρμογές του είναι παντού. Μία από τίς πιό άγαπημένες άποτελεί ή Hydra-Zen τής Lancome πού έπειτα από ένα μόνο μήνα έγινε ή άγαπημένη άντιστρές ύδατική κρέμμα όλων των γυναικών, όλων των ηλικιών». Έδω πέραν από τό συνδυασμό ενός καταναλωτικού προϊόντος μέ τή βουδιστική θρησκεία, πράγμα για τό όποιο εϋθύνεται προφανώς ή πολυεθνική Lancome έχουμε και τήν περίπτωση τής παραπλανητικής διαφήμισης για τήν όποία εϋθύνεται ή διαφημιστική εταιρεία, πού δημιούργησε τήν καταχώρηση και τό περιοδικό, πού τή φιλοξένησε. Γιατί θεωρούμε παραπλανητικό τόν ισχυρισμό ότι ή θρησκευτική φιλοσοφία του «Ζέν έχει μπει στή ζωή μας δυναμικά» ή ότι τό έν λόγω προϊόν «έγινε ή άγαπημένη άντι-στρές ύδατική κρέμμα όλων των γυναικών, όλων των ηλικιών, έπειτα από ένα μόνο μήνα». Άλλη παρόμοια καταχώρηση, στήν ίδια σελίδα, προωθεί τά ώρολόγια τής Casio, G-Cool, πού κατά τόν διαφημιστή «Άντανακλούν τό... φιλοσοφικό πνεϋμα τής μόδας», όπου: «Έ-

νέργεια και αισθησιασμός συναντιούνται στη νέα techno-zen αντιμετώπιση του χρόνου».

Έπί τροχάδην θά αναφερθούμε στην ταξιδιωτική στήλη, πού παραπέμπει στίς Ίνδίες, μέ 5 σελίδες (70-74) γεμάτες φωτογραφίες ινδών γκουρού, μέ γλαφυρές περιγραφές ινδουϊστικῶν λατρευτικῶν τόπων, ὀνομασιῶν καί πρακτικῶν, χαρακτηρίζοντας ὅλα τά παραπάνω «ιερά».

Θά κλείσουμε ἀναφέροντας ἄρθρο σχετικό μέ τήν **ψυχολογική καί ὁρμονική ἐρμηνεία του ἔρωτα** (σελ.164-172)- 9 ὀλόκληρες σελίδες, γεμάτες γυμνές φωτογραφίες. Θά πρέπει, φυσικά νά ὑπενθυμίσουμε ὅτι **ἡ ψυχολογία ἀμφισβητεῖται ὅτι εἶναι ἐπιστήμη** (ἡ νευρολογία/ψυχιατρική ἀντιθέτως εἶναι). Ἡ ψυχολογία, λοιπόν, **ἀποτελεῖται ἀπό θεωρήματα καί φιλοσοφήματα**, συχνά προερχόμενα καί ἀπό ἐπιστήμονες, εἶναι δέ χρησιμη κάποιες μόνο φορές, σέ τελείως πρακτικό ἐπίπεδο. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι τά παραπάνω ἀποτελοῦν «φιλά γραμματα» γιά τά **Lifestyle** περιοδικά, πού συμμετέχουν, δυστυχῶς, στή διαμόρφωση νέου ἥθους σήμερα καί στή χώρα μας.

(I.M)

«Ἔσπασε» τό πρόγραμμα λογοκρισίας τῆς Σαηεντόλοτζυ στό Internet.

Μέ τόν τίτλο αὐτό καί μέ τήν ὑπογραφή τοῦ xenu.net¹ κυκλοφόρησε πρόσφατα στό διαδίκτυο (internet) μία ἐντυπωσιακή εἰδηση.

Ἀκτιβιστές, κατά τῆς λογοκρισίας καί ὑπέρ τῆς ἐλεύθερης διακίνησης ἰδεῶν στό διαδίκτυο, κατόρθωσαν νά σπάσουν τόν κώδικα τοῦ προγράμματος λογοκρισίας (aka ScenioSitter), πού ἡ σέκτα τοῦ Λαφαγιέτ Ρόν Χάμπαρντ χρησιμοποιεῖ γιά νά «προστατεύει» τούς ὁπαδούς της στό internet ἀπό δικτυακούς τόπους (internet sites) μέ ὑλικό «δπλαπτικό» γιά τήν νομιμοσύνη τους στήν ὀργάνωση.

1. Δικτυακός τόπος (site) μέ πλούσιο ὑλικό κατά τῆς Σαηεντόλοτζυ. Τό ὄνομα **Ξενού** (Xenu) προέρχεται ἀπό τόν ἐξωγήινο κυβερνήτη 76 πλανητῶν, ἥρωα τοῦ συγγραφέα μυθιστορημάτων «ἐπιστημονικῆς φαντασίας» Λαφαγιέτ Ρόν Χάμπαρντ καί δημιουργοῦ τῶν σεκτῶν Νταϊανέτικς (Dianetics) καί Σαηεντόλοτζυ (Scientology). Ὁ Ξενού, κατά τόν Χάμπαρντ, ἐξόντωσε πρῖν ἀπό 75.000.000 χρόνια τούς ὑπηκόους του (13.500.000.000.000 άτομα), λόγω ὑπερπληθυσμοῦ... Τή «γλαφυρή» αὐτή ἱστορία πληροφοροῦνταν οἱ Σαηεντολόγοι μόνο ὅταν ἔφθαναν στόν ὑψηλότερο βαθμό OT III (μετά ἀπό πολλά χρόνια καί τεράστια χρηματικά ποσά).

νωση. Γιά νά γίνουν τά ἀνωτέρω περισσότερο κατανοητά, θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι ἡ Σαηεντόλοτζυ ἔχει δεχθεῖ καίριο πλήγμα ἀπό τίς δυνατότητες, πού ἐμφανίστηκαν μέ τήν ἀνάπτυξη τοῦ internet, κάτι πού δέν εἶχε φυσικά μπορέσει νά προβλέψει ὁ δημιουργός της, παρὰ τήν ἀναμφισβήτητη ἐπίδοσή του σέ σενάρια ἐπιστημονικῆς φαντασίας. Ἔτσι, σήμερα, ὁ κάθε ἐρευνητής τοῦ φαινομένου τῆς παραθρησκείας, καθώς καί κάθε πρῶην μέλος ἀποκρυφιστικῆς ὀργάνωσης ἢ ψυχολατρείας μπορεῖ νά δημοσιοποιήσει ἐλεύθερα τά πορίσματα τῆς ἐρευνᾶς του, μάλιστα σέ διεθνές ἐπίπεδο, ἢ νά καταγγεῖλει τά ὅσα γνώρισε καί ἐξῆσε στήν ὀργάνωση, χωρίς νά μπορεῖ κανεὶς νά τόν ἐμποδίσει.

Μή μπορώντας, λοιπόν, νά σταματήσει τό χείμαρρο τῶν πληροφοριῶν, ἡ Σαηεντόλοτζυ βρέθηκε στήν ἀνάγκη νά δημιουργήσει εἰδικό **πρόγραμμα φραγῆς** (τό ScenioSitter), πού νά ἐμποδίζει τούς ὁπαδούς της νά πληροφοροῦνται τά ὅσα δέν τήν συμφέρουν, ὅταν μπαίνουν σέ δικτυακούς τόπους «ἀπαγορευμένους» καθώς διακινοῦνται (σερφάρουν) στό internet. Στόν κατάλογο αὐτοῦ τοῦ **προγράμματος λογοκρισίας** περιλαμβάνονται: Διευθύνσεις δικτυακῶν τόπων (addresses), ὁμάδες συζήτησης (newsgroups), ὀνόματα «ἐχθρῶν» ἢ πρῶην μελῶν ἀλλά καί ἐπιλήψιμες λέξεις. Ἄλλά ἄς δοῦμε ἓνα παράδειγμα:

Οἱ λέξεις πού περιλαμβάνονται σέ ἀγκύλες [], εἶναι ἐκεῖνες πού οἱ δοκιμές ἔδειξαν ὅτι λογοκρίνονται ἀπό τό ScenioSitter καί παρουσιάζονται σάν κενά στό κείμενο. Ἄν π.χ. ἓνας Σαηεντολόγος λάβει ἓνα email (ηλεκτρονικό ταχυδρομεῖο) μέ τό παρακάτω κείμενο:

“Take a look at the page
<http://www.auburn.edu/~cancer/>
 It has a good page on breast cancer.
 Why **not** send them a mail?”

Αὐτό πού τελικά θά διαβάσει θά εἶναι:

“Take a look at the page <http://. . /~cancer/>
 It has a good page on breast cancer.
 Why end them a mail?”

Τό κύριο ὄνομα τοῦ τόπου (domain name), **www.auburn.edu**, ἔχει λογοκριθεῖ, ὅπως ἐπίσης

καί ὁ συνδυασμός τῶν τεσσάρων γραμμῶν “not s”. Τό “NOTS” περιλαμβάνεται στόν κατάλογο τῶν **ἀπαγορευμένων λέξεων** καθώς ἀναφέρεται σέ ἓνα ἀπό τά μυστικά καί πανάκριβα «ἐπίπεδα ἐξέλιξης» στή Σαηεντόλοτζυ. Μπορεῖ κανεῖς εὐκολοῦς νά ἀντιληφθεῖ τή διαστρέβλωση πού θά ὑποστοῦν ἠλεκτρονικές σελίδες καί ταχυδρομεῖο, κάτω ἀπό αὐτή τήν ἐπεξεργασία δεδομένων, καθώς ἡ «**φραγή**» πού πραγματοποιεῖ τόν ἔλεγχο λειτουργεῖ καί γιά τά εἰσερχόμενα ἀλλά καί γιά τά ἐξερχόμενα δεδομένα καί μηνύματα.

Ἄκόμη, λέξεις μέσα σέ ἀγκύλες { } προκαλοῦν αὐτόματη διακοπή τῆς σύνδεσης στό διαδίκτυο. Ἐάν π.χ. ἓνας Σαηεντολόγος χρησιμοποιεῖ τήν ὑπηρεσία διαύλου IRC² καί κάποιος γράφει τή λέξη «xenu» ἢ «FACTnet» στό «κανάλι», ὁ Σαηεντολόγος θά βρεθεῖ αὐτόματα ἀποσυνδεδεμένος ἀπό τό IRC. Ὁ ἔλεγχος τοῦ **καταλόγου λογοκρισίας** ἐφαρμόζεται στό ἐπίπεδο τοῦ Winsock³ ἔτσι ὥστε νά ἐπηρεάζει **κάθε** πρόγραμμα, πού μπορεῖ νά ἔχει πρόσβαση στό internet καί δέν ἀνιχνεύεται σάν ὑπηρεσία ἢ διαδικασία τοῦ ὑπολογιστή.

Κλείνοντας τό κάπως ἐξειδικευμένο αὐτό σχόλιο, πού δυστυχῶς ἀφορᾶ μόνο χρήστες H/Y, θεωροῦμε ὑποχρέωσή μας νά σᾶς ἐνημερώσουμε γιά τούς ἑκατοντάδες δικτυακούς τόπους πού φιλοξενοῦν θέματα ἀποκαλυπτικά γιά τό πραγματικό πρόσωπο τῆς φρικτῆς ὀργάνωσης μέ τίς χιλιάδες θύματα. Ἄξιζει νά γνωρίζουμε, ὅτι κάθε λεπτό τῆς ὥρας ἑκατοντάδες σελίδες μέ ἀποκαλυπτικό, συχνά ἀπόρρητο γιά τή Σαηεντόλοτζυ, ὑλικό κυκλοφορεῖ στό internet ἐνημερώνοντας αὐτούς πού πραγματικά τό ἔχουν ἀνάγκη.

Στή συνέχεια παραθέτουμε μία λίστα διευθύνσεων στό internet γιά ὅσους ἐπιθυμοῦν νά μελετήσουν τό πρόβλημα «Σαηεντόλοτζυ» πιό μεθοδικά.

users.hellasnet.gr/panelppv/
www.xenu.net
julmara.ce.chalmers.se
www.factnet.org

www.geocities.com/Athens/Academy/1441/
rainbow.rmii.com
starbase.neosoft.com
home.sol.no
thingy.apana.org.au
berlin.snafu.de
village.vossnet.co.uk
www.algonet.se
w4u.eexi.gr/~antbos/INDEX.HTM
www.amazing.com
www.enttheta.net
www.df.lth.se
www.flashback.se
www.xenu.org
www.users.wineasy.se
www.gate.net
www.geocities.com/Heartland/Pointe/9383/
www.proweb.co.uk
www.sptimes.com
www.tampatrib.com
geocities.com/TimesSquare/Ring/5149/
www.csj.org/
www.globalcenter.net
www.xs4all.nl
www.geocities.com/CapitolHill/Senate/4599/
www.ibg.uu.se
www.dtek.chalmers.se
www.lermanet.com
www.oakharbor.net
www.update.uu.se
geocities.com/SiliconValley/Haven/8234/
sf.www.lysator.liu.se
www.geocities.com/xenu2000/
xs4all.nl/~kspaink/

Κάποιοι ἀπό τούς «τόπους» αὐτούς εἶναι στά Νορβηγικά, Σουηδικά ἢ Ἰσπανικά. Κάποιοι ἄλλοι μπορεῖ νά μὴν ἔχουν ἀνανεωθεῖ ἢ καί νά ἔχουν ἀποσυρθεῖ. Πάντως ἡ ἔρευνα ἀξίζει τόν κόπο εἰδικά στά sites: www.xenu.net, www.xenu.org, www.factnet.org καί σέ πολλά ἄλλα.

Ἄπομένει, λοιπόν νά σᾶς εὐχηθοῦμε: «Καλό web surfing».

2. Πρόγραμμα ἐπικοινωνίας μεταξύ συνδρομητῶν στό διαδίκτυο.
3. Εἰδική ἐφαρμογή, τμήμα τῆς διαδικασίας σύνδεσης ἑνὸς ὑπολογιστῆ στό διαδίκτυο.